Talih Yıldızı

INGELIN ANGERBORN

KANAT ÇOCUK

Astrid için aralık ayının o karlı pazartesi günü çok kötü geçmektedir. En yakın arkadaşıyla küsüşmüş, üstüne üstlük annesi işten eve geldiğinde söylenip durmuştur. Aynı akşam annesiyle marketten dönüşte durmuş yıldızlara bakarken, Astrid kayan bir yıldız görür ve gözlerini kapayıp hemencecik bir dilek tutar: Köpek olmayı dilemiştir!

Ama dikkat... çünkü bazen dilekler gerçekleşebilir!

- Yıldız kayarken tuttuğun dileklerin gerçekleşeceğini biliyorsun değil mi? dedi annem.

İçimi çektim ve:

- Evet, ama böyle şeylere inanmıyorum, dedim.

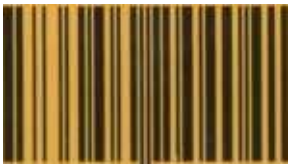
Annem bana bakıp gülümsedi.

- Tamam ama, denemeden bilemezsin ki, dedi.

İşte tam o anda oldu. Birden bir yıldız kaydı. Sanki gökyüzüne beyaz bir çizgi çekiliyordu.

Önce gözlerime inanamadım, sona gözlerimi sıkıca kapatıp aklıma ilk gelen şeyi diledim. Ben... Ben şey... Ben köpek olmak istiyorum!

ISBN 978-605-4244-04-1

9 786054 244041

INGELIN ANGERBORN, 1966 yılında İsveç’in Göteborg kentinde doğdu.

Yirmi yaşma kadar günlük yazmaya bile teşebbüs etmediğini söyleyen yazann edebiyat dünyasına girişi 2002 yılında gerçekleşti. Angerbom, çocuklann dünyasını sezgi dolu, mizahi ve duru bir dille anlattığı kitaplarıyla başan kazandı.

Talih Yıldızı

1NGELIN ANGERBORN

Çeviren ALİ ARDA

KANAT

ÇOCUK

Kanat Çocuk 10 TALİH YILDIZI İNGELİN angerborn 1. Baskı: Temmuz 2009 ISBN 978-605-4244-04-1 Yayıncılık sertifika no: 10468

© Metin: Ingelin Angerborn, 2008 1. Baskı: Raben&Sjögren, İsveç 2008 © Yayın haklan Pusula Yayıncılık Ltd. Şti., 2009 Kanat Kitap, bir Pusula Yayıncılık Ltd. kuruluşudur.

Bu eserin tüm haklan Öden Telif Ajansı aracılığıyla satın alınmış, Norstedts Agency ile yapılan anlaşmaya dayanılarak yayımlanmıştır.

Özgün adı: Önskestjâman tsveççeden çeviren: Ali Arda Dizi editörleri: Zeynep Dogukan, Pelin Tünaydın Kapak resmi: Hakan Gürsoytrak Baskı: Ömür Matbaacılık, tlf. (0212) 422 76 00

Kanat Kitap

İnönü Cad. Dümen Sok. No. 1/4 Gümüşsüyü 34427 İstanbul tlf. (0212) 252 42 80 pbx • faks: (0212) 293 15 44 e-posta: kanat@kanatkitap.com www .kanatkitap.com www.kanatcocuk.com

Kayan bir yıldız görürseniz, gözlerinizi sıkıca kapayın ve bir dilek tutun. Ama iyi düşünün...

... dileğiniz gerçekleşebilir!

Bu, kesinlikle gerçek bir öykü. Yıldızlı bir aralık akşamında benim başıma geldi. İnanması zor bir öykü olduğunu biliyorum. Belki gülecek ya da dudak bükerek, bu tür şeylerin gerçekte olamayacağını düşüneceksiniz.

İstediğinizi düşünebilirsiniz. Ama ben her bir kelimesinin doğru olduğunu biliyorum. Ayrıca, siz de başıma gelenlerin gerçek olmadığını ispat edemezsiniz, öyle değil mi? Ve içimden buna asla kalkışmamanızı diliyorum.

Bu tuhaf öykü sıradan bir pazartesi günü evde, koltukta otururken başladı. Belki de biraz daha önce. Olayların tam olarak ne zaman başladığını söylemek pek kolay değil.

Ama sanırım okul arkadaşım Vera ile küstüğüm gündü. Vera en ama en iyi arkadaşımdı. Onunla daha önce hiç küsmemiştik. Ama o gün küsmüştük işte.

Şimdi, her şey olup bittikten sonra, niçin küstüğümüzü ikimiz de hatırlayamıyoruz. Sanırım okuldaki hayali köpeğimiz Semlan yüzündendi. Okulun jimnastik salonunda yaşayan Semlan bütün gün bizimle birlikteydi. Kötü bir durumda bize yardımcı olurdu. Ama yorucu bir arkadaşlıktı bu. Semlan jimnastik salonunda yaşadığı için her sabah ve her öğlen kapısını açmak üzere salona gitmek zorunda kalıyorduk. Tabii her gün jimnastik dersimiz olmadığından bu zahmetli bir işti.

Dediğim gibi, niçin kavga ettiğimizi hatırlamıyorum, ama ikimiz de çok kızmıştık. İçimizin ta içinden, söylememiz gerektiğini bildiğimiz şeyler söylemiştik birbirimize. Hiç de söylemek istemediğimiz şeyler çıkıvermişti ağzımızdan.

- Semlan'la benimle olduğundan daha çok ilgileniyorsun! diye bağırmıştım.

- Evet, öyle yapıyorum! diye bağırarak karşılık vermişti Vera. Çünkü o senin kadar kaçık değil!

Öfkeden deliye dönmüştüm. Kafamın içinde "aptal Vera, aptal, aptal" sözleri çınlıyordu.

- O hayali köpeğini al da başına çal, diye bağırmıştım. Onu bir daha görmek istemiyorum! Seni de! Ayrıca çok da çirkinsiniz!

Bu söylediklerim doğru değildi tabii ki. Ama söylenmişti işte. Ve söylenmiş şeyleri geri almak o kadar kolay değildi. Özür dileyebilirdik elbette, ama buna ne ben ne de Vera istekliydik. En azından ikimiz de ilk özür dileyen olmak istemiyorduk.

Annem işten eve geldiğinde divanda yalnız başıma, kızgın bir arı gibi oturuyor olmamın nedeni buydu işte. Üstüne üstlük annemin sızlanma günlerinden birine denk gelmiş olmak da duruma tuz biber ekmişti. Böyle günlerde annem

durmadan içini çeker ve yok yere her şeyden şikâyetçi olurdu. Kesinlikle yok yere.

Kapıdan içeri adımını atar atmaz sızlandı:

- Lütfen Astrid, şu çizmelerini bir gün olsun ayakkabılığa koyamaz mısın?

Çizmeleri pat diye ayakkabılığa koyduğunu duydum.

- Bunun niye bu kadar zor olduğunu bir türlü anlayamıyorum, diye devam etti. Bak işte çoraplarım sırılsıklam oldu.

Hiç cevap vermedim. Mavi köşe yastığını yüzüme kapatıp, keşke bugün annemin sevecenlik günlerinden biri olsaydı, diye düşündüm. Neşeli olduğu, "umarım günün iyi geçmiştir," dediği günlerden biri. Vera'yla kavgamı anlatabileceğim bir gün. Ama bugün imkânsızdı.

- Süt almayı unutmadın, değil mi? diye bağırarak sordu annem.

Vera'yla kavga ettiğim için tabii ki unutmuştum.

- Unuttum, diye mırıldandım ve başımı yastığa daha çok gömdüm.

Annem öyle bir iç çekti ki, sanırım dünyanın en uzun iç çekişiydi. Mutfağa girdiğinde daha sızlanmalarının sonu gelmemişti.

- Masayı da toplamamışsın, diye sızlandı yine. Çıldıracağım! Burayı otel mi sanıyorsun?

Söylendi de söylendi... Yastığı yere fırlattım ve mutfağa gittim.

- Evet, diyelim ki buranın otel olduğunu düşünüyorum, dedim ve tereyağını, havyarı ve peyniri masadan alıp buzdolabının içine attım. Hem de sızlanma oteli! Ayrıca ben daha on birimdeyim!

Annem birden gülmeye başladı. Hep böyle yapardı. Moralinizi bozana kadar söylenir de söylenir, sonra birden gülmeye başlar ve bunun her şeyi düzeltebileceğini düşünürdü. Ama yanılıyordu. En azından benim neşem öyle kolay yerine gelmezdi. Ben öfkesi uzun sürenlerdendim.

- Sızlanma oteli, dedi annem ve bir kahkaha daha attı. Iyyy, dünyada yaşanacak en kötü yer olmalı.

- Evet, dedim öfkeyle. Çok kötü bir yer! Hiç kimse halin nedir diye sormaz. Yalnızca söylenip durur.

Annem gülmeyi bıraktı.

- Özür dilerim Astrid, dedi, yorgunluktan canım çıktı. Çok yorucu bir gün geçirdim, anlıyor musun? Her şey birbirine karıştı.

Annem beni kucaklamaya çalıştı ama ben geri çekildim.

- Sen de mi kötü bir gün geçirdin? dedi ve yanağımı okşadı. Astrid... kötü bir şey mi oldu?

Bir yanım Vera'yla yaptığım kavgayı anlatmayı çok istiyordu ama hâlâ öfkeli olan diğer yanım beni bundan alıkoyuyordu. Öyle böyle değil, çok öfkeliydim. Hem anneme hem de Vera'ya.

- Olduysa bile sana anlatmayacağım! diye bağırıp odama koştum ve kapıyı öfkeyle çarptım.

Alnımı pencerenin camına dayayıp gözümü dışarıdaki karanlığa diktim. Gözyaşlarını yanaklarımdan süzülüp pencerenin pervazına damlıyordu. Herkes aptaldı! Vera çok aptaldı, annem aptalın aptalı ve her zaman anneme hak verdiği için, şimdi eve gelmiş olan babam da aptaldı. İçimin ta içinde biliyordum ki, ben de aptalca davranmıştım. Ama bu bilgi öyle derinlerdeydi ki dışarı çıkması çok zaman alıyordu. İnsan öfkesine yenildiğinde hep böyle olurdu.

Bahçede minik, minicik bir köpekle dolaşan bir kadın vardı. Belki de bu bir yavru köpekti. Bir bacağını kaldırmış, kar yığınına çiş yaparken, kadın hayranlıkla köpeğin başını okşuyordu. Ben Semlan'ı düşünüyordum. Ve tabii ki Vera'yı.

Annem ve babam mutfakta alçak sesle konuşuyorlardı. Annem şimdi mutlaka, çizmelerimi hole savurduğumu, süt almayı unuttuğumu ve masayı toplamamış olduğumu anlatıyor olmalıydı. Babam da her zaman olduğu gibi kesinlikle ona hak veriyordu.

Gözyaşlarını inatla pencere pervazına dökülmeye devam ederken, benim yerime bir köpek almalılardı, diye düşünüyordum. Süt almayı unutmayan ve çizmelerini hep ayakkabılığa koyan bir köpek.

Birden köpeklerin hiçbir şey yapmak zorunda olmadığı dank etti kafama. Varlıkları yetiyordu. Herkes onları oldukları gibi seviyor ve pışpışlayıp şımartıyordu. Ve çişlerini yaparlarken iki kulaklarının arasını hayranlıkla okşuyorlardı.

Tanrım, ne haksızlık, diye düşünerek gürültüyle burnumu çektim. Keşke bir köpek olsaydım.

Bir süre sonra annem odamın kapısını tıklattı. Ben “gir” demediysem de içeri girdi. Arkamda dikilip yavaşça saçlarımı okşamaya başladı. Sanki saçlarımdan yavaş yavaş öfkemi süpürüyordu. Bunu yapmasına ses çıkarmadım.

- Astrid... dedi. Birlikte süt almaya gideriz diye düşündüm, sen ve ben.

Ellerini omuzlarıma koydu ve gözyaşlarımı kuruladı. Nasıl anlamıştı?

- Belki yemekten sonra atıştırmak için bir şeyler de alırız, ne dersin? Bu arada baban da yahniyi hazırlar.

Başımı salladım. Birden Astrid olmak çok hoşuma gitmişti. Köpek olma isteğim bekleyebilirdi.

Markete giderken ayaklarımızın altındaki karlar hatur hutur ses çıkarıyordu. Hava soğuk ve ısırıcı, gökyüzü bol yıldızlıydı. Sokak lambalarının ve yıldızların ışığı altında uzanan karlarda büyülü kıvılcımlar parlıyordu.

Market her zamanki gibi sıcak ve aydınlıktı, ama sanki orada da büyülü bir şeyler vardı o gün. Bunun nedeni hoparlörlerden yayılan Noel şarkıları mıydı, yoksa annemle barışık ve neşeli olmamız mı, bilemedim.

Markette olanları sonradan düşündüğümde her şey çok tuhaf gelecekti. Benjamin Syrsa’nm her Noel akşamı çalınan şarkısını dinleyerek sepetimizi dolduruyorduk. Görürsen mavi atlastaki yıldızlan/ gerçekleşmiş bil tüm isteklerini...

Tabii bütün bunları o an düşünmemiştim.

Bunları hatırlıyor olmamın nedeni, annemin de şarkıya eşlik etmiş olmasıydı. Hatta şarkının sonundaki o çok yüksek notayı bile söyleyebilmişti. Etkileyici, ama bir o kadar da dayanılmazdı. Peynir reyonundaki Göran annemi alkışladı ve bize kurabiye ikram etti.

Üç litre süt, bir kilo ekşi yeşil elma (benim sevdiklerimden), şampuan, diş macunu ve çikolatalı puding aldık. Sonra ayaklarımızın altındaki karları gıcırdatarak eve doğru yola koyulduk. Ama ayaklarımız geri geri gidiyor, bir türlü eve girmek istemiyorduk. Göz kırpan yıldızlar ve büyülü kıvılcımlar saçan karlar bizi dışarıda tutmak istiyordu.

Yolu yarılamıştık ki:

- Burada biraz durup yıldızları seyredelim mi? diye sordu annem.

Evet anlamında başımı salladım.

- İnsanın yıldızlara bakacak pek vakti olmuyor, dedi annem içini çekerek.

Ama o derin ve hüzünlü iç çekişlerden değildi bu. Daha çok, rahatlama ve neşeyi ifade ediyordu.

Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Gerçekten harikaydı. Karanlık, simsiyah gökyüzünde ışıldayan minik, minnacık yıldızlar. Bu minicik şeylerin aslında kocaman olduklarını düşünmek insana tuhaf geliyordu. Yalnızca bizden çok uzaklarda oldukları için mini-minnacık göründüklerini bilmek.

- Tanrım, ne kadar güzeller, dedi annem. Bu kadar muhteşem olmalarının mutlaka bir anlamı olmalı, değil mi?

- Bilmem ki, dedim. Ne demek istediğini anlamamıştım.

- Demek istediğim, yıldızlar biz ne kadar güzel olduklarını görelim diye orada durmuyorlar mı?

Yıldızlara bakarak annemin söylediklerini düşündüm.

Bir süre sonra:

- Hayır, bence öyle değil, dedim. Yoksa onlara bakarken bu kadar boyun ağrısı

çekmezdik.

Annem güldü.

- Gökyüzünde yerdeki kum taneleri kadar yıldız olduğunu biliyor musun? dedi.

Başımı salladım ve geçen yaz denizden dönerken arabada ne çok kum tanesi olduğunu düşündüm. Milyonlarca. Yalnızca bizim arabanın içinde.

- Gerçekten mi? dedim. Ve kafamda evrenin ne kadar büyük olduğunu canlandırmaya çalıştım. Ama hayal edilir gibi değildi.

- Bilmiyorum, dedi annem. Ama öyle diyorlar.

Annem ellerini ensesinde birleştirmiş, yıldızlara

gülümsüyordu.

- Ne kadar da çoklar, dedi. Bu akşam sanki her zamankinden daha fazlalar, ne dersin?

Omuzlarımı silktim.

- Bilmiyorum. Hiç saymadım, dedim.

Yıldızlardan yorulmuştum. Tamam, çok güzellerdi, ama büyük ihtimal yarın da gökyüzünde olacaklardı. Ve ertesi gün de.

Eğer gerçekten milyarlarca idiyseler bir yere kaçamazlardı.

- Hadi artık gidelim, dedim.

Annem bir milim kımıldamadı. Öylece durup yıldızlara bakmaya devam etti. Sanki donup kalmış gibiydi.

- Yıldız kayarken tuttuğun dileklerin gerçekleşeceğini biliyorsun değil mi? dedi.

İçimi çektim ve:

- Evet, ama böyle şeylere inanmıyorum, dedim.

Annem bana bakıp gülümsedi.

- Tamam ama, denemeden bilemezsin ki, dedi.

Midem guruldamaya başlamıştı.

- Hadi artık, dedim yeniden. Yemek hazırdır.

- Biraz dur, sana Samanyolu'nu göstereceğim, dedi annem.

- Off anne, Samanyolu'nu daha önce de gördüm dedim.

Yeniden öfkelenmeye başlamıştım. Sırf o istiyor diye durmuş yıldızları seyrediyorduk. Boynuma ağrılar girmişti ve karnım zil çalıyordu. Üstüne üstlük zehir gibi bir soğuk vardı.

- Büyükayı'yı göstereyim o zaman, dedi annem neredeyse yalvararak.

- Peki, dedim. Ama sonra gidiyoruz.

Annem başını sallayarak:

- Söz, dedi ve güldü.

İşte tam o anda oldu. Annem parmağıyla Büyükayı'yı ve Köpekyıldızı da denilen Sirius'u gösterip, en parlak, en büyük ve dünyamıza en yakın yıldızlardan bahsederken, ben ilgimi kaybetmiş, başka bir tarafa bakıyordum. Birden bir yıldız kaydı. Sanki gökyüzüne beyaz bir çizgi çekiliyordu.

Önce gözlerime inanamadım, sona gözlerimi sıkıca kapatıp aklıma ilk gelen şeyi diledim. Ben... Ben şey... Ben köpek olmak istiyorum!

Gözlerimi ağır ağır açtım, tam düşündüğüm gibiydi, hiçbir şey değişmemişti. Belki hava birazcık ısınmıştı, ama karanlık aynı karanlık, ben aynı bendim. Annem hâlâ hayranlıkla yıldızları seyrediyordu. Derin derin iç çektim.

- Ne oldu, eve mi gitmek istiyorsun?

Başımı salladım. Sanki bunu bilmiyordu. On beş dakikadır gidelim deyip duruyordum.

- İyi o zaman, dedi annem. Öyleyse gidelim!

Karnımdan yükselen gurultuları saymazsak, eve giderken hiç ses etmedik. Aklımda yalnızca babamın pişirdiği sosisli yahniyle buluşacağım o mutlu an vardı.

Eve yaklaşırken, içimde ansızın bir koşma isteği belirdi. Yahniye kavuşmak için değil, daha çok bacaklarımda behren bir istekti bu. Yalnızca koşma isteği. Hani sınıfta uzun süre oturduktan sonra behren o koşma isteğinden.

Koşmaya başladım. Ohhh, bacaklarını özgürce kullanmak ne harikaydı!

- Astrid! diye bağırdı annem arkamdan. Astrid! Biraz yavaş ol!

Amma komikti şu annem. Canım ne zaman isterse koşabilirdim, öyle değil mi? Ve şimdi istiyordum.

Koştum, koştum. Annem de arkamdan bağırıp durdu. Ve ıslık çaldı! Bu ıslık da nereden çıkmıştı? Annem kafayı mı yemişti?

Gittikçe daha hızlı koşuyordum... Daha önce hiç koşmadığım kadar hızlı. Okulda, jimnastik dersinde benim nasıl koştuğumu görenler amma da şaşıracaklardı. Sınıfın en hızlıları olan Nadya ve Erik'i kolayca geçeceğimi düşünerek mutlu oldum. Mutluluğum niçin bu kadar hızlı koşabildiğimi anlayana kadar sürdü... Ayaklarımın ikiye katlandığını görene kadar... Dört bacağım olduğunu anlayana kadar!

Hemen durdum ve bacaklarımı saydım. Bir bacak... iki bacak... üç bacak... dört bacak... Bir, iki, üç, dört... Bir, iki, üç, dört... Nasıl sayarsam sayayım -önden, arkadan- dört bacağım vardı. Öyle bildik bacaklardan da değil, ince, kahverengi ve kıllı dört bacak.

Daha ben neler olduğunu anlayamadan annem bana yetişmişti. Soluk soluğa kalmıştı ve oldukça öfkeliydi.

- Çok ayıp Astrid! dedi öfkeyle. Eğer böyle koşarsan, bir daha tasmanı çıkarmayız. Ayıp ayıp! dedi.

Şaşkınlıkla anneme baktım. "Çok ayıp!" Daha önce bana hiç böyle bir şey dememişti. Hiç değilse bu ses tonuyla. Hem "tasmanı çıkarmayız" da ne

demek oluyordu? Bununla ne demek istemişti?

- Niye ki, koşamaz mıyım? dedim.

Ama dudaklarımdan dökülen sesler tanıdık değildi:

- Hav hav hav!

Annem başımı okşadı.

- Tamam, tamam, hadi şimdi eve, dedi.

Asansörle yedinci kata çıkarken dört kıllı bacağımı

yavaşça bir araya getirdim. Çok ayıp, tasmayı çıkarmak ve hav. Ne yaparsam yapayım, bacaklarımı şey olmaktan... köpek bacağı olmaktan kurtaramadım. Dileğim gerçekleşmişti.

Hole girer girmez büyük boy aynasının önüne geçtim.

Köpek! Kesinlikle bir köpek! Apaçık ortada. İki sarkık kulak, kocaman, kahverengi gözler, uzun bir burun ve bir türlü ağzıma sığdıramadığım, uzun, pembe bir dil. Dört bacak. Kahverengi, bol tüylü bir kürk, uzun bir kuyruk. Köpek işte!

Korku dolu bir çığlık attım.

- İmdat! Köpek oldum! Hey! Görmüyor musunuz?

Ama ilk seferinde olduğu gibi yalnızca hav hav hav diyebildim. Annem ve babam sanki hiçbir şey olmamış gibi konuşuyorlardı. Sanki ben hep köpekmişim gibi.

- Bir daha Astrid'in tasmasını çıkarmayalım, dedi annem paltosunu asarken. Deliler gibi koşuyor. Ayrıca arkasından bağırmama rağmen geri dönmedi.

Babam hole geldi. Aynadan, alışveriş torbasını aldığını ve tekrar mutfağa gittiğini gördüm.

- Evet, bundan sonra tasmasız dolaşmasına izin vermeyelim, dedi babam. Hiç değilse onu daha iyi eği-tinceye kadar.

Mutfakla hol arasındaki açıklıkta durup bir anneme, bir babama baktım. Benimle dalga mı geçiyorlardı, yoksa gerçekten bir şey fark etmemişler miydi?

Babam alışveriş torbasını boşaltıyordu. Sütü, en sevdiğim yeşil elmaları, şampuanı, diş macununu ve çikolatalı pudingi çıkardı.

- Diş macunu almayı iyi akıl etmişsin, dedi.

- Hımmm, dedi annem, çizmelerini ayakkabılığa yerleştirirken.

Ayakkabılığa baktım. Ayakkabılarım nereye gitmişti? Gözlerimi askılığa çevirdim. Ne paltomdan, ne başlığımdan ne de eldivenlerimden iz vardı.

- Bu yeşil elmaları niye aldın ki? dedi babam elmaları cam bir kaba koyarken. Çok ekşi oluyorlar. Bunları seviyor musun?

Annem başını iki yana sallayarak mutfağa girdi.

- Hayır, ıığğ, diye yüzünü buruşturdu. Ben... ben senin sevdiğini sanı...

Babam bir kahkaha attı.

- Biliyorsun ki ben tatlı şeylerden hoşlanırım, dedi ve annemi kucakladı. Senin gibi şeylerden!

Yanlarına koştum. Bana ne olduğunu hâlâ anlamamışlar mıydı? Hiç değilse orada olmadığımı. Yani normal, bildik Astrid'in orada olmadığını. Yeşil ekşi elmaları seven Astrid'in.

- Bana bakın! diye bağırdım. Anne! Baba! Ben buradayım! O elmalar benim! Bunu bilmiyor musunuz? Hey! Beni dinlesenize! Ben buradayım, kızınız Astrid!

Hav hav hav diye çıktı sesim. Tabii annem ve babam bir şey anlamadı.

- Amaann, Astrid! dedi babam. Anneni kucakla-yamaz mıyım? Bunda ne var, niçin ciyaklıyorsun?

- Ciyaklamıyorum, diye açıklamaya çalıştım. Ben yalnızca...

Mutfak hav hav sesleriyle çınladı.

- Ama olmaz ki, dedi annem. Sus artık. Bütün apartman seni dinliyor.

Çenemi kapadım. Onlarla konuşmaya çalışmanın yararı yoktu. Söylediklerimden tek bir hav bile anlamamışlardı.

- Hadi, artık yemek yiyelim, dedi babam.

Annem ve babam yuvarlak mutfak masasının etrafındaki sandalyelerine oturdular ve babamın yaptığı leziz yahniyi yemeye başladılar. Aç olduğumu tamamen unutmuş olduğumu şaşkınlıkla fark ettim, şimdi karnım zil çalıyordu. Masanın etrafını dolaştım ve her zaman oturduğum sandalyenin üzerine sıçrayıp otur-

dum. Babam benim için bir tabak koymayı unutmuş olmalıydı.

- Baba! dedim. Beni anlamadıkları hâlâ kafama dank etmemişti.

- Hayır! Ne yapıyorsun Astrid? dedi babam ve bana öfkeyle baktı. Çabuk in o sandalyeden!

Şaşkınlıkla hemen yere atladım.

- Çok ayıp Astrid! dedi babam karanlık bir sesle.

Masanın altına girip kilimin üzerine yattım. Görünüşe göre köpek olmak hiç de hoş bir şey değildi. Koşamıyor, konuşamıyor, yemek yiyemiyordunuz. Hiç değilse masada. Ve hiç değilse babanızın yaptığı yahniden.

- °rada, dedi annem aydınlık ve komik bir sesle,

senin yemeğin orada. Bak!

Bir köşede yan yana duran iki kabı gösteriyordu.

Oraya doğru gidip kapları inceledim. Birinde su, diğerinde de yüzük biçiminde, kahverengi, kuru nesneler vardı. Ve bunlara yemek demeye bin şahit isterdi. Anneme baktım. Gerçekten bunları yememi mi istiyordu?

- Lezzetli, Astrid, dedi annem, o aydınlık ve hâlâ komik sesiyle. Çok lezzetli.

Anneme kaşlarımı çattım. Onların lezzetli olduğunu nasıl bilebilirdi?

- Akıllı Astrid! dedi annem ve tabağındaki yahniden bir çatal alıp ağzına tıktı.

Kahverengi kuru yüzüklere bir daha baktım. Açlıktan kıvranıyor olmasaydım, bir tanesini bile ağzıma atmazdım. Ama başka seçeneğim yoktu. Yavaş yavaş birkaç yüzük kemirdim. Öyle aman aman lezzetsiz değillerdi. Ama, aman aman lezzetli de değillerdi. Bir daha okul yemeğinden asla yakınmayacağım, diye düşündüm.

Şimdi ikinci bir sorun baş göstermişti. Bu kuru yüzükler insanı çok susatıyordu. Ve ben uzun, pembe dilimle kaptan su içme tekniğini daha tam olarak öğrenemeden suyun yarısı yere dökülmüştü. Yer diyorum ama, o yer dediğim şey aslında benim uzun kulaklarımdı. Sırılsıklam olmuşlardı. Ellerinizi kullanmadan bir çanaktan su içmeye çalıştıysanız, ne demek istediğimi biraz olsun anlıyorsunuzdur.

Kulaklarım kurusun diye başımı salladım. Ve bütün mutfağa küçük çapta bir yağmur serpiştirdim.

- Ama Astrid, diye içini çekti babam. Ne yapıyorsun?

Yerdeki suları kuruladı ve kaba tekrar su doldurdu.

- İşte, dedi ve kulağımın altını kaşıdı.

Başımı yana eğip, yalvaran bakışlarla babama baktım. Lütfen, lütfen baba, tanı beni! Beni özlemedin mi? Minik, dünyalar tatlısı Astrid'ini görmüyor musun?

Ama görmüyordu.

- Böyle yalvaran bakışlarla ne demek istediğini çok merak ediyorum, dedi yalnızca.

- Ben de, dedi annem iç çekerek. İnsanın içi parçalanıyor.

Benim de içim parçalanıyordu. Nasıl olur da yokluğumu fark etmezlerdi? On bir yıldır onların ha-yatmdaydım. Şimdi sanki ben hiç olmamışım gibi davranıyorlardı. Sanki ayakkabılıkta ayakkabılarım, askıda şapkam, masada tabağım hiç olmamıştı.

Birden odam aklıma geldi. Hiç değilse o yerinde duruyor olmalıydı. Odamın kapısına doğru koştum ve patilerimle iterek açtım.

Şaşkınlıkla odamın bütünüyle değiştiğini gördüm. Yatağım, çalışma masam, kitaplarım, geçen yaz lunaparkta kazandığım kocaman oyuncak ayım... hatta duvar kâğıtlarım bile yerinde yoktu. Daha önceki iç sıkıcı kahverengilerin yerine koydurduğum, üzerinde minik beyaz bulutlar olan, açık mavi güzel duvar kâğıtlarım.

Pencereye doğru gittim. Arka ayaklarımın üzerinde doğruldum ve burnumu soğuk cama dayadım. Dı-

şandaki manzara hiç değişmemişti. Yukarıda aynı yıldızlı gök, aşağıda aynı ağaçlar ve aynı bahçe. Yalnızca “ben” yoktum, ve bir zamanlar benim olan şeyler.

Köpeklerin ağlamadığı söylenir, bu doğru değil. Ağladım da ağladım. Ama pencerenin kenarına bir damla gözyaşı bile düşmedi.

Benden bir iz bulabilmek için bütün odayı aradım. Köşe bucak her tarafa uzun, çok uzun burnumu soktum. Koku alma duyum gerçekten de çok gelişmişti. Birkaç metre uzaktan, kurumuş bir ekmek parçasının kokusunu alabiliyordum. Babamın çoraplarının kokusunu evimizin her tarafından duyabiliyordum. (Sanırım bu kokuyu daha önce de alıyordum ya...) Ve annemin, şimdi bir çeşit çalışma odasına benzeyen bu odaya girmiş olduğunu da kokusundan anlıyordum. Ama hiçbir yerde bana ait ne bir koku ne de bir iz vardı.

Evin diğer bölümlerini de araştırdım. Banyoyu, anne babamın yatak odasını, mutfağı, holü ve oturma odasını.

Annemle babam oturma odasında televizyon seyrederken bir yandan da göz ucuyla beni izliyorlardı.

- Bu akşam çok huzursuz gibi, dedi annem.

Babam başını salladı.

- Evet, ne derdi var bilmiyorum, dedi. Belki çişi gelmiştir de dışarı çıkmak istiyordur?

Annem başını iki yana salladı.

- Hayır, hiç sanmam. Uzun süre dışarıdaydık. Ta markete kadar gittik.

Endişeyle bana baktılar.

- Daha çok bir şey arıyor gibi, dedi annem.

- Evet, haklısın galiba, sanki bir iz peşinde.

Bundan daha fazla yanılamazlardı. Hiçbir iz bulamamıştım. Ortada hiçbir iz bırakmadan kaybolmuştum.

En sonunda aramayı bıraktım. Başka bir yol bulmalıydım. Belki de bu geçene kadar beklemekten başka çarem yoktu. Elbette geçecek, diye düşündüm. Bundan sonraki hayatımı köpek olarak geçiremezdim ya.

Bir atlayışta divana çıktım, tam yastıkların arasına gömülecektim ki, popomda bir şey hissettim. Babamdı, beni divandan aşağı itmeye çalışıyordu. Kaşlarımı çatarak baktım. Bu da ne demekti? Divanda bir sürü yer vardı. Yerleşmek için yeni bir girişimde bulundum. Ve beni bir kez daha itti. Bu defa daha sertti, neredeyse divandan aşağı yuvarlanıyordum.

Bu defa somurtarak baktım babama.

- Öyle bakma, ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun Astrid. Çabuk aşağı in! Köpeklerin yeri divan değil!

Koşma, konuşma, yemek masasında yahni yeme, şimdi de divanda oturma; bakalım daha neler çıka-

çaktı. Sıcak, yumuşak yastıkların arasından çıkıp divandan gönülsüzce indim.

- İşte böyle Astrid, dedi babam ve ayaklarını işaret etti. Burada yatabilirsin.

Öfkeyle soludum. (Gerçekten çoook öfkeli bir solumaydı.) Leş gibi kokan ayaklarının dibinde yatabi-leceğimi nasıl düşünebilirdi? Derin derin iç çekerek, televizyonla divan arasındaki küçük, sert kilimin üzerine kıvrıldım.

Gerçekten de çok rahatsız bir yerdi. Dört uzun bacağımla nasıl yatmam

gerektiğini de bilemiyordum. Binlerce pozisyon denediysem de bir türlü rahat edemedim. En sonunda sırtüstü yatıp ön ve arka ayaklarımı havaya kaldırdım.

- Nasıl yattığını gördün mü? dedi babam beni işaret ederek.

- Ama Astrid, dedi annem ve güldü, öyle rahat mısın?

Hayır, hiç de rahat değildim!

Bir komedi dizisi izliyorduk. Pazartesi günleri, ben yattıktan sonra, annemle babam hep bu diziyi izlerlerdi. Köpek olarak yaşamanın şimdiye kadar keşfedebildiğim tek avantajı da bu olmalıydı. Köpekler erken yatmak zorunda değildi.

Dizi gerçekten de çok komikti ve beni biraz olsun acılarımdan kurtarmıştı. O tuhaf pozisyonda yatarken kendi kendime gülüyordum.

- Astrid'e bak! diye fısıldadı annem.

Babamın kulağına alçak sesle fısıldamasına rağmen gayet net bir şekilde duymuştum. Belli ki işitme duyum da, tıpkı koklama duyum gibi gelişmişti. Aydaki rüzgârları bile duyabiliyordum. Yıldızların kıvılcımlar saçtığını, ağaçların soğuktan titrediğini de işitiyordum. Ve babamın, kendi ayak kokusu için beni suçladığını da.

- Sanki gülümser gibi, diye fısıldamaya devam etti annem.

Göz ucuyla, babamın bana baktığını gördüm.

- Köpekler gülümsemez, dedi. Belli ki karnı ağrıyor ya da başka bir şey.

İçimi çektim. Bazı insanlar köpek sahibi olmamalı, diye düşündüm.

Televizyondaki dizi gittikçe komikleşiyordu. Dudaklarımın ucundaki hafif gülümseme şimdi bütün dudaklarıma yayılmıştı. Ağzım bir kulağımdan diğerine uzanıyordu. Ve ileri uzattığım ayaklarım sanki kahkaha atıyormuşum gibi sarsılıp duruyordu.

- Ama baksana! dedi annem. Düpedüz gülüyor.

Babam bana dikkatle baktı ve başını iki yana salladı.

- Köpekler gülmez, dedi çok kararlı bir sesle. Bunu sen de biliyorsun. Öfkelendiklerinde ya da korktuklarında dişlerini gösterirler.

Sonra hafiften gülümsedi.

- Amma komik bu dizi, dedi ve kahkahalarla gülmeye başladı.

Tamam, komik bir diziydi ama öyle aman aman komik de değildi.

Babam köpeklerin yüksek sesle gülmediklerini söylerken belki de haklıydı. Ama köpeklerin espri duygularının olmadığını kim söyleyebilirdi ki?

Annem kokudan yakınmaları artınca, boynumdan tuttu.

- Hadi bakalım, sen mutfağa gidiyorsun, dedi. Kokarcadan beter oldun!

Yalvaran gözlerle babama baktım, dizinin sonunu görmeye can atıyordum, ama babam oralı olmadı.

- Öffff Astrid, dedi yalnızca ve elindeki gazeteyi kokuyu dağıtmak ister gibi salladı. Hadi şimdi mutfağa git de yat.

Hayat gerçekten hiç adil değil. Özellikle köpekseniz.

Gece korkunçtu. Mutfakta rahat etmekte zorlanıyordum. Sepetim sert ve dardı. Uzandığım zaman ayaklarım oraya buraya çarpıp duruyordu. Sepetin altına ince bir örtü serilmişti, ama ne battaniye ne de yastık vardı. Gelip bana iyi geceler diyen de olmadı. Ne beni kucakladılar ne de burnuma iyi geceler öpücüğü kondurdular. Off, birden her yer sessizleşmiş, karanlığa bürünmüştü. Islak burnum ve düşüncelerimle baş başa kalmıştım.

Bunlar karanlıkta yol bulmaya çalışan hüzünlü düşüncelerdi. Sonsuza dek köpek gibi yaşamaya dair düşünceler. Koşmadan, konuşmadan, yahni yemeden, yumuşak koltuklarda oturmadan yaşamak. Annesiz, babasız ve Vera'sız bir hayat. Masanın altında, mutfakta, köpek sahibesi ve sahibiyle, "off'lu, "üff'lü, "sus"lu, "otur"lu bir hayat. Yeni hayatımı düşünürken gözyaşı dökmeden ağladım.

Patilerimin ucuna basarak hole gittim ve aynaya baktım. Yıldızların ışığında dört bacaklı bedenimi dikkatle inceledim. Aynaya bakmaya gittiğim her seferinde eski halimi, o ben olduğum beni görmeyi umuyordum. Ya da en azından, ben olmaya başladığımın işaretini. Kuyruğumun kısaldığını, kulaklarımın daha az sarktığını, derimin daha az tüylü olduğunu... Ama her seferinde hayal kırıklığıyla sepetime dönüyordum.

Barbro'nun saati üçü vurduğunda ben hâlâ gözümü kırpmamıştım. Barbro, Vera'nm anneannesiydi, bizim evin karşısında oturuyordu. (Dediğim gibi, işitme duyum çok gelişmişti.)

Çalanın Barbro'nun kocaman duvar saati olduğundan hiç kuşkum yoktu. Sesini tanımıştım. Onu ziyarete gittiğimiz günlerde Vera ve ben bu sesi binlerce kez duymuştuk. O kadar büyük bir saatti ki, içine rahatça saklanabilirdiniz. Sakın bunu yapmayın, derdi Barbro.

Hüzünle sarkan ağır başımı sepetin kenarına yerleştirirken, artık Vera'nm anneannesini hiç göremeyeceğim, diye düşündüm. Beni tanıyamazdı ki. Üstelik köpeklerden de ödü patlardı. Hatta Semlan'dan bile!

Semlan'm bizimle birlikte olduğunu söylediğimizde:

- Şimdi nerede? Şimdi nerede? diye sorup dururdu.

- Arkanda! derdi Vera her seferinde ve kahkahalarla gülerdi.

Bunun üzerine Barbro çığlığı basardı.

Barbro ve Semlan'ı düşünürken gülümsemekten kendimi alamadım. Hatta bir bacağım güler gibi sarsıldı. İnsan olmayan bir şeyden nasıl korkardı ki?

Mutfak penceresine doğru gittim ve dışarı baktım. Bizim mutfağın penceresinden, Barbro'nun yatak odasının penceresi görünüyordu. Bazen Vera ve ben el feneriyle pencereden pencereye birbirimize mesaj gönderirdik. Ama Vera şimdi orada değildi. Barbro'nun penceresi de kapkaranlıktı. O kocaman saatin tiktak-larıyla nasıl uyuduğunu merak ettim.

Hava hâlâ açıktı. Başımı gökyüzüne çevirdim ve salladım, kulaklarım sanki kanat çırpar gibi oldu. Bu gerçek olamazdı! Bunun gerçek olması imkânsızdı! Bu... gülünçtü! İnsan nasıl olur da birdenbire köpeğe dönüşürdü?

Daha önce hiç duymadığım bir şeydi bu. (Belki bir zamanlar bir kitapta okumuştum... ama gerçek değildi.)

Başımı bir kez daha salladım. Her şey bir masal gibiydi. Bir rüya. Hani korkunç bir karabasan görürsünüz de, uyandığınızda yatak çarşafınız buruş buruştur, siz de ter içinde kalmışsınızdır ya, işte öyle bir şey.

Birden bütün bunların böylesi bir rüya olabileceği aklıma geldi. Anlamak için kolumu çimdiklemeye ça-

lıştım, ama çimdikleyecek parmaklarınız yoksa bunu yapamıyorsunuz. Ama bunun bir karabasan olduğu fikri gittikçe aklıma yatıyor ve kendimi buna inandırmaya çalışıyordum. Kesinlikle böyle olmalıydı.

Biraz neşelenmiş olarak sepetime döndüm. Mümkün olduğu kadar kıvrıldım, kocaman esnedim ve gözlerimi kapadım. Birazdan yumuşak, tatlı yatağımda uyanacağım, diye düşündüm. Ter içinde ve yatak çarşafım buruşmuş olarak.

Uyandığımda hâlâ karanlıktı. Henüz sabah olmamış gibiydi, ne babamın kapıdan gazeteyi aldığını ne de mutfağa geçip çay suyu koyduğunu duymuştum. Gözlerimi tekrar kapadım ve uyumaya çalıştım.

Ama çok yorgun olmama rağmen uyuyamıyordum. Biraz çişim geldiğinden, biraz da yerimin rahat olmamasından. Birden gece gördüğüm düş aklıma geldi. Okula gittiğimde bunu Vera'ya anlatmalıyım, diye düşündüm ve esnedim.

Esnediğimde ağzımdan çok tuhaf bir koku geldiğini hissetim. Yabancı, küflü bir koku burnumu yok-lamıştı. Öfff! Dün akşam dişlerimi fırçalamayı unutmuş olmalıyım, diye düşündüm ve gerçekten unutup unutmadığımı hatırlamaya çalıştım. Ama bir türlü hatırlayamıyordum. Daha doğrusu o akşam olan hiçbir şeyi hatırlamıyordum. Vera'yla bozuştuğumuzu hatırlayabildim. Annemle de. Sonra annemle alışverişe

çıkmış ve eve dönerken durup yıldızları seyretmiştik. Ama daha fazlasını hatırlayamıyordum. Bir de köpek olduğum şu gülünç düşü hatırlıyordum. Dün çok yorulmuş olmalıyım, diye düşündüm, başımı salladım ve gözlerimi açtım.

Olamazdı! Bu gerçek olamazdı! Hemen gözlerimi kapadım ve ona kadar saydım. Sonra gözkapaklarım-dan birini yavaşça aralayıp o minik aralıktan baktım. Sepet, ince, buruşuk örtü, mutfak, kuyruk, uzun, tüylü bacaklar.

Hâlâ bir köpek olduğumu anlamam biraz zaman aldı. Olmaması gerekirdi ama gerçekti. Çok tuhaf bir karabasan değil, gerçekti bütün bunlar. Tabii hâlâ uyumuyorduysam...

Barbro'nun saati altıyı vurduğunda, çişimi tutmak için uzun bacaklarımı üst üste bindirmiştim. (İnanın bir köpek için hiç de kolay bir hareket değil.)

Çişimi tutmaya çalıştım, çünkü tuvaletimi nasıl yapacağımı bilmiyordum. Ama daha fazla dayanamayacaktım.

Sessizce hole çıktım, aynaya umutsuz bir bakış fırlattım ve tuvalete gittim. Kapısı biraz aralıktı, bir pa-timi kullanarak iyice açtım. Gerisi o kadar kolay değildi. Klozetin kapağı kapalıydı ve onu nasıl kaldıracağımı bilemiyordum.

Patilerimle defalarca denedim, ama kesinlikle imkânsızdı. Çok beceriksizdim. Köpekliğe yeni adım atmış olduğum için bu yalnızca bana özgü müydü, yoksa diğer bütün köpekler de böyle miydi, merak ediyordum. En sonunda köpeklerin tuvalete gitmediklerini hatırladım.

Neyse ki bu arada uzun burnumla klozetin kapağını kaldırmayı başardım. Burnunu tuvalete sokmak hiç de hoş bir şey değildi, ama başka çarem yoktu. Acelem vardı!

Ama şimdi de başka bir sorun vardı. Klozete nasıl oturacaktım? Arkamı dönüp oturmayı denedim ama olmadı. Öfkeyle baktım klozete. Ne kadar aptalca yapılmıştı! Hiç de köpeksever bir tuvalet değildi!

Bir süre düşündükten sonra, klozete çıkıp dört ayağım üzerinde durabileceğim aklıma geldi. Bu da pek kolay değildi, benim gibi kocaman bir köpek için klozetin kenarları çok dardı. Ama birkaç başarısız girişimin ardından, doğru tekniği buldum ve yavaşça klozetin üzerine çöktüm.

Çiş yapabilmek harika bir şeydi, işimi bitirdikten sonra patimle düğmesine basıp sifonu çalıştırdım. Ama nasıl kurulanacağımı ve patilerimi nasıl yıkayacağımı bilemiyordum. Birden ne kadar yorgun olduğumu hissederek bunlara boşverdim. Bütün bir gece yalnızca birkaç saat uyuyabilmiş tim.

Tuvaletten çıkarken babamla karşılaştım. Gözlerini ovuşturarak bana baktı.

- Ama Astrid! dedi. Ne yapıyorsun?

Tuvaletten sonra patilerimi yıkamadığımı görmüş olmalıydı. Kuyruğumu bacaklarımın arasına kıstırıp mutfağa koştum, sepetimin içine girdim ve arka bacaklarım dışarıda uykuya daldım.

-H adi Astrid, dedi babam. Dışarı çıkıyoruz!

Tuvaletin kapısında karşılaşmamızın üzerinden çok geçmemişti, ben hâlâ arka ayaklarım dışarıda, sepetimde yatıyordum. Ve annem henüz uyanmamıştı.

Bir gözümü açıp babama baktım. Giyinmiş, holde beni bekliyordu. Gözümü tekrar kapadım ve onu duymamış gibi davrandım.

- Astrid! diye bağırdı yeniden. Hadi ama!

Kılımı bile kıpırdatmadım. Yalnızca uyumak istiyordum. Eğer onun canı dışarı çıkmak istiyorduysa çıkabilirdi.

Ama babam ısrarla benim de onunla çıkmamı istiyordu, mutfağa geldi ve boynuma pembe bir tasma geçirdi.

- Sabahın köründe dışarı çıkmaya can attığımı mı sanıyorsun? diye içini çekti, sonra da tasmanın kayışını.

Hiçbir şey sanmıyordum. Sabahın köründe niçin

dışarı çıkmamız gerektiğini de hiç anlamıyordum. Ama babam inat ettiği ve boynumda tasma olduğundan, üstelik babam o tasmanın kayışını çekiştirip durduğundan çaresizdim. Herhalde dışarıda, benim yardımımı gerektiren acil bir işi var diye düşündüm.

Dışarısı soğuk ve karanlıktı. Dün akşamdan daha karanlıktı, çünkü şimdi yıldızlar yoktu. Hafif kar tanecikleri uykulu uykulu havadan yere iniyor, babamın şapkasıyla parkasının üzerine konuyordu. Bırrr, diye titredi babam. Ben hiç üşümüyordum. Tüylü kürkümün içinde rahattım. (Köpek olmanın bir başka avantajı.)

Ama tasma hiç de avantajlı değildi. Boynumu acıtmıyordu, ama bir biçimde rahatsız ediyordu. Ayrıca siz istediğiniz için değil de, başkası istediği için dışarıda olmak hiç de hoş değildi. Üstelik ikimizin yapmak istedikleri farklıydı. Ben çalıların arasına girmek, çitlerin ve sokak lambalarının altından geçmek

istiyordum, ama babam bunları istemiyordu. Durmadan ayaklarına bakmamı istiyordu. Sanki onları daha önce hiç görmemişim gibi!

Ne zaman başka bir şeye bakmaya çalışsam, “Ayak, Astrid! Ayak!” deyip duruyor ve siyah botlarını gösteriyordu.

Ayaklarının ne özelliği var, bir türlü anlayamıyor-dum.

Bir süre dolaştıktan sonra tekrar aynı yere, evin önüne gelmiştik. Babama şaşkın gözlerle baktım. Ne yapıyordu? Yolunu mu kaybetmişti? Yoksa spor yapmaya mı başlamıştı?

Babam da bana bakıyor, soğuktan titriyor ve iç çekiyordu.

- Ne yapalım? dedi yorgun bir sesle. Bir tur daha atacağız.

Evin etrafında bir tur daha atan babamı uysal bir şekilde izledim. (Başka seçeneğim de yoktu zaten.)

Zaman zaman durup bana bakıyor, sonra içini çekip tekrar yürümeye başlıyordu.

Gittikçe hızlanıyorduk ve ben gitgide bunun bir çeşit dönerek yürüme sporu olduğuna daha çok inanmaya başlıyordum. Ama babamın bu tuhaf spor aktivitesine niçin katılmak zorunda olduğumu hâlâ anlayamamıştım.

Yürüdük de yürüdük... Evin etrafında tam üç tur attıktan sonra babam artık yettiğine karar verdi.

- Yeter ama, artık tek bir adım dahi atamam, dedi öfkeyle bana bakarak. Elemen içeri giriyoruz!

Hiçbir şey anlamamıştım. Bana niçin kızmıştı ki? Karanlık, buz gibi bir sabahta dışarı çıkıp deliler gibi koşturmaya o beni değil de, ben onu zorlamıştım sanki! Boynuma tasmayı geçirip beni dışarı sürükleyen oydu, ben değil.

- Boş yere dolaşıp durduk, diye homurdandı asansöre bindiğimizde.

Bence de öyle olmuştu. Ama ben bir şey demedim. Söylesem de anlamayacaktı.

Eve döndüğümüzde annem uyanmıştı. Biz dışarıdayken duş yapmış, kahvaltı

sofrasını hazırlamıştı. Şimdi de mutfak masasının başında gazetesini okuyor ve sıcak çikolata içiyordu. Harika bir çikolata kokusu vardı, dilimi dışarı çıkarıp burnumun ucunu iştahla yaladım.

- Amma da uzun sürdü, dedi uykulu uykulu gülümseyerek.

Babam üzeri karlı parkasını iç çekerek askılığa astı, siyah botlarını çıkardı.

- Evet, ama bir türlü çiş yapmak istemedi, dedi.

Bunu nasıl düşünememiştim. Köpeklerin çiş yapmaları için sabahları dışarı çıkarıldığını biliyordum. (Vera'yla ben de bazı sabahlar Semlan'ı dışarı çıkarırdık.)

Ama köpek olmaya daha tam olarak alışamamıştım. Üstelik dışarıda çiş yapma gibi bir alışkanlığım da yoktu. (Bazen ormanda gezerken babam yapardı, ama annemle ben yapmazdık. Çok ama çok zorunlu bir durum olursa o zaman iş değişirdi. Annem zorunluluk kural tanımaz, derdi.)

Ama şimdi ormana gitmemiş, evlerin arasında dolaşmıştık. Ayrıca hiç de çişim yoktu.

- Evin etrafında üç tur attık, dedi babam patileri-mi bir havluyla kurularken. Ama o ne çiş ne de kaka yaptı.

- Tuhaf, dedi annem. Kendisi bilir, o zaman öğlene kadar beklemesi gerekecek.

Başımı yana eğip en az on beş dakika anneme bakmama karşın, bana ne sıcak çikolata ne de sosis verdiler. Gazetenin sayfasını çevirirken beni nihayet gören annem:

- Masadan yemek dilenme Astrid, dedi.

İki eliyle burnumu tuttu.

- Kahvaltıda yal yemedin mi? dedi ve burnuma bir öpücük kondurdu.

Dediği şeyin ne olduğunu bilmiyordum ama yüzük biçimli o kuru, kahverengi şeylerden kesinlikle daha lezzetli olmalıydı. Derin derin iç çektim.
Benim yediğimden çok daha iyi şeyler yemeleri yetmezmiş gibi, bir de yeni

kahvaltılık hazırlamışlardı. Niye akşamdan kalan yahniyi yemezlerdi ki?

Ben olsam onu yerdim, diye düşündüm ve yüzüğe benzeyen o kuru, kahverengi şeylerden birkaçını ağzıma atıp çiğnemeye çalıştım.

Kahvaltıdan sonra gidip sepetime yattım. Kahvaltı masasını toplayan babama ve holdeki aynanın önünde saçlarına fön çeken anneme baktım.

Olağan bir salı gününde ben de hazırlık yapardım. Dişlerimi fırçalar, saçlarımı tarar, giyinir, spor giysilerimi çantaya koyar ve sabırsızlıkla Vera'nm kapıyı çalmasını beklerdim. Ama sanırım o olağan salı günleri çok gerilerde kalmıştı artık...

Yine de Vera'nm birden kapıyı çalmasını umuyordum. Her şeyin her zamanki gibi olmasını. Vera'nm Astrid diye bir arkadaşı olduğunu hatırlamasını. O bir gelse, her şey eski haline dönecekti. Ama Vera gelmedi.

Annemle babam ışıkları söndürüp mutfak kapısını kapadılar ve çıkıp gittiler. Uyuyana kadar ağladım. Sessizce ve gözyaşı dökmeden.

Uyandığımda hava aydınlanmıştı. Şimdi kendimi daha iyi hissediyordum. Aydınlıkta daha iyi düşünebiliyordum sanki.

Kapı koluna patimle vurarak mutfak kapısını kolayca açtım ve holdeki aynanın karşısına geçtim. Eski ben olacağıma dair bir işaret yoktu hâlâ. Dün akşam ne kadar köpek idiysem, şimdi de o kadar köpektim. Ve bu ne kadar karabasana benzerse benzesin, bir rüya değildi.

Bir şey yapmalıyım, diye düşündüm. Bunun bir gün geçeceğini umarak bekleyemezdim. Bu durum devam edebilirdi... günler, haftalar ve yıllarca. Aynada uzun burnuma ve korkunç düşüncelerin ağırlığıyla kararmış kahverengi köpek gözlerime baktım. Belki de hep böyle kalacaktım... eski halime bir daha asla dönemeyecektim.

Bir kez daha, bir şey yapmalıyım, diye düşündüm. Ama ne? İnsan birdenbire bir köpeğe dönüşürse ne yapabilirdi ki? Kesinlikle hiçbir fikrim yoktu. Daha önce başıma böyle bir şey gelmemişti. Bildiğim kadarıyla başkalarının başına da gelmemişti.

Aklıma gelen her çareye başvurdum. Başımı salladım. Kulaklarım kanat çırptı.

Hâlâ bir köpektim. Gözlerimi kapayıp yüze kadar saydım. Kuyruğumu sallayıp, simsalabim, hokuspokus, abrakadabra dedim. Bir patimi ısırdım, kuyruğumu masaya vurdum, kürküme pençe attım... ama olmadı, hâlâ köpektim.

Ah bir konuşabilsem, diye düşündüm. Annemle, babamla, Vera'yla... ya da Vera'nın anneannesi Barb-ro'yla. (Kocaman duvar saati olan kadın.) O diğer insanların bilmediği şeyleri bilen birine benziyordu. Örneğin önceden arayıp haber vermememize rağmen, Vera'yla benim onu ne zaman ziyaret edeceğimizi biliyordu. Kapısını çaldığımızda, kurabiyelerle limonataları çoktan hazırlamış oluyordu.

- Bugün geleceğimizi nasıl bildin? diye sorardık.

- Bazı şeyleri bilirsin işte, derdi.

Bazı şeyleri de bilemezsin işte, diye düşündüm kederle. Eğer Barbro nasıl eski bildik Astrid olacağımı biliyorduysa bile, ben bunu öğrenemeyecektim. Onun köpeklerden ödü kopardı. Üstelik ne dediğimi hiçbir insan anlayamıyordu.

İç çekerek aynaya bir daha baktım. Hâlâ köpektim. Bu konuda kuşkuya yer yoktu.

Aynanın karşısında, önden ve arkadan kendimi incelerken bir gün televizyonda gördüğüm köpek uzmanını hatırladım. Köpeklerin kendilerini aynada göremeyeceklerini söylemişti. O hiç köpek olmamıştır herhalde, diye düşündüm ve kendimi gülümsemek-ten alamadım.

En azından ben kendimi aynada açık seçik görüyordum. Köpek olmayı hiç istememiştim, ama aynada kendini görebilen bir köpek olmak da hoşuma gitmişti. Çok tatlıydım. Gülümsemediğimde daha da tatlı oluyordum, belki biraz, birazcık da tuhaf görünüyordum.

Acaba cinsim neydi? Daha önce bana benzeyen bir köpek görmemiştim. Büyük bir kanişe benziyordum, ama yine de farklıydım. Labradoru andırıyordum, ama tam bir labrador da değildim. Aynada kendimi büyük bir dikkatle incelediğimde aslında eski bana

benzediğimi gördüm. Eski, bildik, insan Astrid'e. Biraz insan, biraz köpek gibi bir şey.

Ben aynada kendimi incelerken, annem aceleyle içeri daldı. Önce yeni gelmiş postayı aldı, şöyle bir baktı ve holdeki komodinin çekmecesine koydu. Ve beni gördü.

— Burada ne işin var Astrid? dedi. Mutfak kapısını kapamayı unuttuk mu yoksa?

Anneme doğru gittim, arka ayaklarım üzerinde dikilerek ön ayaklarımı karnına koydum ve derin derin gözlerine baktım. Eğer o da bana dikkatle, çok dikkatle bakarsa, benim eski, bildik Astrid olduğumu fark eder diye düşünüyordum.

Ama annem o kadar dikkatli bakmadı. Beni yere itti ve boynuma pembe tasmamı geçirdi.

- Tamam tamam, şimdi dışarı çıkacağız! dedi. Buna çok ihtiyacın olduğunu biliyorum şekerim.

Sabahın erken saatlerinden beri tuvalete gitmemiştim ve şimdi gerçekten de çok sıkışmıştım. Ama fark etmezdi. Annem evin etrafında bana birkaç tur attırdı, ama ben çiş yapmayı aklımın ucundan bile geçirmedim. Öyle herkes bana bakarken hayatta olmazdı! Üstelik ben bir köpek değildim! Yoksa öyle miydim?

Öyle veya değil, annemle evin etrafında hızlı bir tur daha attık. Tıpkı babam gibi annem de zaman zaman durup bana bakarak içini çekti.

- Ama çiş yapmalısın tatlım, dedi.

Evet, gerçekten de yapmam gerekiyordu. Ama dışarıda değil!

Bir tur daha atarken, minik, minicik siyah bir köpekle gezen bir kadın gördüm. Ama bizden çok uzaktaydılar. Biraz yakınlaşınca onların önceki akşam pencereden gördüğüm kadınla köpeği olduğunu an-

ladım. Tıpkı ilk gördüğümdeki gibi, o minik, minicik köpek, minicik bacağını kaldırdı ve bir kar yığınının üzerine birkaç damla fışkırttı. Ve tıpkı onları ilk kez gördüğümde olduğu gibi, kadın hayranlıkla köpeğin başını okşadı.

Annem de benim başımı okşayarak:

- Gördün mü Astrid? dedi. Sen de öyle yapacaksın. Annemin önerisine

katılmıyordum. Ama birden

aklıma iyi bir fikir gelmişti. Mademki insanlarla ko-nuşamıyordum, belki de köpeklerle konuşabilirdim. Sanki onların dilini öğrenmiş gibiydim.

O köpeğe yaklaşmak için acele ettim.

- Sakin ol, sakin ol, Astrid! dedi annem. O minik köpeği korkutacaksın.

Ama o minik köpekte korkudan eser yoktu. Ona iyice yaklaştığımızda tiz bir sesle havlamaya başladı.

- Sen kimsin? Sen kimsin? diye havlıyordu.

- Adım Astrid, dedim. Sonunda biriyle konuşabildiğime çok sevinmiştim.

- Vovo, benim adım Vovo, diye havlayan minik

köpek havalara sıçrıyordu.

Ama sahibesi onu hemen kucağına aldı.

- Büyük köpeklerden biraz korkuyor da, diye açıklama yaptı anneme.

- Bırak beni, bırak beni, diye havladı Vovo ve kadının elinden kurtulmaya çalıştı.

Ama kadın Vovo’nun ne dediğini anlamadığından, onu daha sıkı tutmaya başlamıştı.

- Tamam, Fido, tamam güzelim. Korkmana gerek yok miniğim. Bu koca köpek tehlikeli bir şeye benzemiyor.

Annem başını salladı.

- Tabii, dedi. Astrid dünyanın en iyi huylu köpeğidir. Özellikle de minik köpeklere karşı.

Birden Vovo’nun, sahibesiyle anlaşamadığını fark ettim. Birbirlerini hiç anlayamıyorlardı.

- Senin büyük köpeklerden korktuğunu sanıyor, dedim. Ayrıca adının da Fido olduğunu.

- Sus artık, dedi annem ve sırtımı pışpışladı. Görmüyor musun yavrucak korkuyor.

- Fido mu? dedi Vovo şaşkınlıkla. Bunu da nereden çıkartmış? Ahh, hiçbir şey anlamıyor!

İnsanın en iyi arkadaşıymış. Ne demezsin! dedim kendi kendime ve kocaman gülümsedim.

Vovo şaşkınlıkla sahibesinin kucağına yapıştı.

- Ama yazıklar olsun Astrid! dedi annem. Küçük bir köpeğe dişlerini mi gösteriyorsun?

Tabii ya, gülümsediğim zaman ne kadar tuhaf göründüğümü unutmuştum. Annem beni sürükleyerek götürürken Vovo'ya utanarak baktım.

- Sana neler oluyor? dedi annem. Çiş yapmıyorsun, minik bir köpeğe dişlerini gösteriyorsun! Ne yapmaya çalışıyorsun sen?

Birden Vovo'nun bağırdığını duydum.

- Hey, adımı Fido sandığını nereden biliyorsun?

diye havladı.

- Bazı şeyleri bilirsin işte, diye havladım.

Bu defa da çiş yapmadan eve döndüm. Annem öfkelenmiş ve aynı zamanda endişelenmişti. Tasmamı çıkardı ve saatine baktı.

- Bir şeyler atıştıracak vaktim var, dedi. Çizmelerini çıkardı, paltosunu sandalyenin üzerine attı ve aceleyle mutfağa girdi.

Ben hemen tuvalete koştum. O kadar çişim gelmişti ki, patlayacak gibiydim.

Bu defa daha kolay oldu. Doğru tekniği keşfetmiştim. Burnunu klozet kapağının altına sok, kapağı kaldır, klozetin üzerine çık ve...

Silinmeye de çalıştım ama bu o kadar kolay değildi. Tuvalet kâğıtları patilere uygun üretilmemişti. Tuvalet kâğıdı rulosu yerinden çıktı ve ardında birkaç metrelik kâğıttan bir kuyruk bırakarak yuvarlandı.

Annemin bundan pek de memnun olmayacağını bildiğim için hemen klozetin üzerinden fırladım ve

yere yayılan kağıtları toplamaya çalıştım. Ama bir türlü beceremedim, rulo patilerimden kayıyor ve gittikçe daha fazla yayılıyordu. En sonunda, üzerine sarılı kâğıtlardan bütünüyle kurtulan boş rulo küvetin altına yuvarlandı. Artık yapacak bir şey kalmamıştı.

Ben tam burnumu küvetin altına sokmuş, koklayarak rulonun nerede olduğunu bulmaya çalışırken, annem tuvalete geldi.

- Ama Astrid! dedi. Ne yaptın sen?

Yere yayılmış tuvalet kâğıdına baktı, içini çekti ve başını iki yana salladı.

- Dışarı! diye bağırdı kaşlarını çatarak.

Olanları anlatmamın bir faydası olmayacağını bildiğimden, kuyruğumu bacaklarımın arasına kıstırıp hızla dışarı fırladım.

Holde durup annemin kâğıtları toplayıp çöp kutusuna atmasını seyrettim. Saatine bakarken, birden gözü klozete takıldı ve klozetin üzerini incelemeye başladı. Önce neye baktığını çözemedim, ama sonra klozetin üzerinde iz bıraktığımı anladım. Annem tuvalete girince, klozetin üzerinde bıraktığım dört pati izini silmeyi unutmuştum.

Annem bir klozete, bir bana, sonra tekrar klozete ve tekrar bana baktı. Sonra başını yine iki yana salladı ve bir kâğıt alarak pati izlerimi sildi.

- Ne tuhaf bir köpek oldun sen tatlım, dedi ve iç çekti. (Şu en derin olanlarından.) Yoksa hasta mısın?

Başımı yana eğip anneme baktım. Değişik olan şeylerin hastalık olarak görüldüğünü bilmiyordum. Ama bir tuhaflık olduğu ortadaydı.

Annem işe dönmeden önce beni yine mutfağa kapadı.

- Saat beşte geliriz, dedi ve çenemin altını kaşıdı. Artık yaramazlık yapma, e mi?

Yaramazlık yapmak gibi bir niyetim yoktu. Önce biraz yemek yiyecek, sonra da tekrar nasıl insan olabileceğimi düşünecektim.

Mama kabıma baktım. İçindeki kahverengi, kuru yüzüklere. Aman ne güzel!

Annem akşamdan kalan yahniyi yemiş, tabağını da çalkalayıp bulaşık makinesine koymuştu. Ne de güzel kokmuştu.

O kuru yüzükleri bırakıp mikrodalga fırının etrafını koklaya koklaya dolaşmaya başladım. Mmmmm! Annem yahniyi fırında ısıtmıştı. Sosis, havuç, lahana... Her birinin kokusunu ayrı ayrı alıyordum. Patates, soğan, et suyu... kıymalı tart?! Şaşkınlıkla bir daha kokladım. Sosis yahnisinde kıymalı tart mı? İmkânsız! Ama ortada bal gibi de bir kıymalı tart kokusu vardı.

Hassas burnum sayesinde buzdolabının yanındaki tezgâha kadar kokunun izini sürdüm. İşte oradaydı. Kıymalı tart. Belli ki annem çözülsün diye buzluktan çıkarmıştı. Akşama babamla yiyeceklerdi.

Ön ayaklarımı tezgâha dayadım ve uzun burnumu tarta doğru mümkün olduğunca uzattım. Donmuş olmasına rağmen kuru yüzüklerden daha güzel kokuyordu.

Bir patimi uzatıp tartı biraz yakınıma çekmek istedim. Ama hiç hareket etmedi. Ben de biraz daha sert dokundum ama hâlâ olduğu yerde duruyordu.
Aptal, beceriksiz patiler, dedim öfkeyle ve tarta daha da sert dokundum. İşte o zaman olan oldu! Tart kaydı ve tezgâhın kenarından pat diye aşağı düştü.

Hemen sepetime koştum ve yere düşmüş olan tarta bakarak kaşındım. Offf! Annemle babam bundan hiç hoşlanmayacaklardı.

Arada bir göz ucuyla altı üstüne gelmiş tarta bakıyordum. Alüminyum tart kalıbı yamru yumru olmuştu. Aklımda yalnızca kıymalı tart vardı. Burun deliklerimin kanatları özlemle titriyor, karnım gurulduyordu. Ama ona dokunamazdım. Bunu yapamazdım. Yalnızca kalıbının üzerinden biraz, birazcık koklayabilirdim. Belki de biraz, birazcık da...

On beş dakika sonra uykuya daldım. Midem tıka basa dolu ve bir parça da utanç içinde. Soğuk, lezzetli tart, artık yoktu.

Tam da tahmin ettiğim gibi annemle babam tartın yokluğundan hiç de memnun olmamışlardı. Annemin şaşkın ve öfkeli çığlığıyla uyandım. Kararlı adımlarla doğrudan üzerime geldi, çenemin altından tutup başımı kaldırdı ve öfkeyle gözlerime bakarak,

- Çok ayıp Astrid! dedi. Sen ne yaptın?

Uykulu uykulu esnedim ve gözlerimi başka yana çevirdim.

- Bütün tartı yedin mi? dedi annem. Kaşlarının arasında derin bir çizgi oluşmuştu. Başımı elinden kurtardım ve tembel tembel kaşındım. Evet, bütün tartı yemiştim. En küçük kırıntısına kadar. Üstelik tart kalıbını da yalayıp tertemiz etmiştim. Geriye bir parça bırakmış olsam sanki memnun mu olacaktı?

- Öyle olsun, bugün sana yemek yok, dedi ekşi bir suratla ve içinde o kuru yüzüklerin olduğu çanağı kaldırdı.

- Peki şimdi biz ne yiyeceğiz? dedi.

Doğrusunu söylemek gerekirse bunu hiç düşünmemiştim. Ama benim yüzüklerimden yiyebilirlerdi... yani isterlerse!

Annem yiyecek bir şeyler bulmak için ödeyerek buzdolabını ve buzluğu karıştırırken babam beni akşam gezintisine çıkardı. Hava kararmıştı. Buz gibi bir rüzgâr tüylerimi dalgalandırıyordu. Ben üşümüyordum, ama babam parkasına sıkı sıkı sarınmış ve boynunu içine çekmişti.

Evin etrafında boş yere dolaştık. Babam arada bir bana bakıp içini çekiyor ve başını iki yana sallıyordu. Ona acımaya başlamıştım, onu memnun etmek için bir çalının dibine biraz çiş yapmayı bile düşündüm. Birkaç damla. Ne de olsa benim ben olduğumu kimse anlayamazdı.

Ama çiş yapmak için bir çalı dibi ararken birden Barbro'yu gördüm, Vera'nın anneannesini. O kadar mutlu olmuştum ki, sevinçten hoplayıp zıplamaya başladım. Beni anlayacak biri varsa o da Barbro, diye düşünüyordum. Barbro başkalarının bilmediği şeyleri biliyordu. Ama heyecandan, onun köpeklerden ne kadar korktuğunu unutuvermiştim.

Ona doğru koşup ön ayaklarımı açık renk paltosuna koydum ve kuyruğumu deliler gibi sallamaya başladım.

- Benim! Ben, Astrid! diye havladım. Öyle havladım ki, havlamalarım bütün binaların arasında yankılandı. Benim, Astrid! Vera'nın en iyi arkadaşı!

Ama Barbro beni tanımadı. Kocaman bir çığlık attı ve bayılacak gibi oldu.

- Özür dilerim, özür dilerim, diye koşarak geldi babam. Çok üzgünüm... kayışından kurtuldu.

Kayışımdan tutup sertçe çekti.

- Çok ayıp Astrid! dedi karanlık bir sesle.

Şaşkın gözlerimi, derin derin soluyan Barbro'ya

diktim. Beni o da tanımamıştı. Hatta babamı bile tanımamış gibiydi.

- Önemli değil, yalnızca ölüyordum, dedi Barbro ve bir kahkaha attı. İnsan daha tehlikeli şeylerle de karşılaşabilir.

- Gerçekten çok üzgünüm, dedi babam. Aslında pek böyle yapmaz ya...

Ben de üzülmüştüm. Barbro beni tanımadığı için. Vera nın anneannesinin ödünü kopardığım için çok üzgündüm. Ya gerçekten ölseydi!

Babam, Barbro nun paltosunda bıraktığım iki pati lekesini göstererek:

- Hiç değilse paltonuzu temizleyelim, dedi. Yakınlarda mı oturuyorsunuz?

Babama baktım. Barbro'yu tanımamış mıydı? Onunla defalarca konuşmuştu ya!

- 55 numarada oturuyorum. Ama teşekkür ederim, kesinlikle gerek yok. Lekeleri ben silerim, dedi.

- 55 numarada mı oturuyorsunuz? diye şaşkınlıkla sordu babam. Demek karşı karşıyayız! Daha önce karşılaşmamış olmamız ne tuhaf!

Birden babamın Barbro'yu, yalnızca ben Vera'yı tanıdığım için tanımış olduğu kafama dank etti. Artık ben ben, yani eski ben olmadığımdan, babamla Barb-ro birbirlerini tanımıyorlardı.

Barbro'ya kederli bir bakış fırlattım ve kuyruğumu sarkıttım. Beni tanıması

imkânsızdı.

- Adı Astrid mi demiştiniz? diye sordu ve elini korkuyla uzatıp başımı okşadı.

Babam başını salladı.

- Güzel isim, dedi Barbro ve gülümsedi.

Ben ona gülümsemedim, bundan kimsenin hoşlanmadığını artık öğrenmiştim.

- Bir zamanlar adı Astrid olan bir kız tanıyordum, dedi Barbro dalgın bir ifadeyle. Ama nereden, tam olarak hatırlayamıyorum.

Uzun sarkık kulaklarımı mümkün olduğu kadar havaya diktim. Beni hatırlayabilir miydi? Bu halimle?

Sanki eskiden tanıdığı, adı Astrid olan o küçük kızı hatırlamak ister gibi bana dikkatle baktı. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Ben buradayım, buradayım, diye bağırdım içimden.

- Yok... hatırlayamıyorum, dedi Barbro ve babama gülümsedi. Neyse, önemli değil.

Daha fazla kendimi tutamazdım.

- Tabii ki önemli! diye havladım. Nasıl önemli olmaz?

Barbro ürkerek geri çekildi.

- En azından akraba olmadıkları belli, dedi. O uysal bir kızdı.

Barbro'nun arkasından baktım. Bacaklarım titriyordu. Arkasından koşmak, onu durdurmak istiyordum. Beni tanımıştı. Benden bahsettiğinden kesinlikle emindim.

Ama babam tasmamın kayışına sıkıca yapışmıştı.

- Yo, hayır, artık yeter! dedi.

^ ve döndüğümüzde annem mutfaktan bağırdı:

- Çiş yaptı mı?

- Hayır, dedi babam. Bir damla olsun yapmadı. Ama yaşlı bir teyzenin ödünü kopardı.

Annem hole geldi. Dizlerinin üstünde çömelerek oturdu, başımı yavaşça okşadı ve endişeyle baktı.

- Sana ne oldu küçük bebeğim? dedi şefkatle. Bir yerin mi ağrıyor?

Tüylü boynumu okşasın diye başımı dizine dayadım. Tıpkı eski Astrid olduğum günlerde saçımı okşarken hissettiklerimi hissediyordum. Gözlerimi kapadım ve bedenime yayılan rahatlığı hissettim.

Barbro'yla karşılaşmak da beni bir parça rahatlatmış, daha doğrusu umutlandırmıştı.

Bir daha karşılaşırsak, neler olduğunu anlayacak, diye düşünüyordum.

Annem iki kulağımın arasını kaşırken:

- Veterineri arasak iyi olacak, dedi.

Birden gerildim. Veteriner mi?

- Evet, diyen babam da annemin yanma çöktü. İyi olur. Belli ki bir rahatsızlığı var.

Öyle bir iç çektim ki, yıldızlar ağladı. Benim derdimi bir tek onlar bilebilirdi!

Annem veterineri aradı ve ertesi sabaha randevu aldı. İyice huzursuz olmuştum. Daha önce hiç veterinere muayene olmamıştım. Doktordan korkmazdım ama veteriner bana biraz ürkütücü geliyordu.

Ama biraz düşündükten sonra, minik, minnacık bir umuda kapıldım. Veteriner gerçek bir köpeğin nasıl olması gerektiğini biliyor olmalıydı. Benim olağan bir köpek olmadığımı da anlardı sanırım. Ve belki, belki, belki, tekrar insan olabilmem için ne yapmam gerektiğini de biliyordu.

Annemle babam akşam yemeği olarak kefir ve yulaf ezmesi yiyeceklerdi.

Annemin dolapta bulabildiği tek şey bunlardı.

Bana bir şey vermediler ama önemi yoktu. Karnım hâlâ toktu. Ayrıca şu yulaf ezmesi de benim yüzükler ne kadar lezzetliyse ancak o kadar lezzetliydi. Kokuları da birbirine çok benziyordu.

- Öff, bu da yenecek gibi değil, dedi annem ve önündeki tabağı itti.

Yaaa, dedim içimden, sabahlan bana yedirirken hiç de öyle demiyordun.

— Evet, diye onayladı babam. Keşke kıymalı tart olsaydı!

Annem içini çekti ve kaşlarını çatarak bana baktı.

- Eee, senin fikrin ne Astrid? dedi. Kıymalı tart lezzetli miydi?

Köpek olmanın üçüncü avantajı: Sorulara cevap vermeni beklemiyorlar. Yalnızca uzun dilimle burnumun ucunu yaladım ve gizlemeye gerek görmeden pır t yaptım.

O akşam genellikle mutfakta yattım. O kadar kıymalı tart yemek, mideyi biraz bozuyor ve sizi bir pırt makinesine dönüştürüyordu. Tabii bu durumda anne babanın uzağında olmak daha faydalıydı.

Oturma odasından annemle babamın gülme sesleri geliyordu. Belli ki bu akşam da bir komedi programı izliyorlardı. Rahatsız sepetimde dönerken yumuşak yatağımın hasretini çekiyordum. Eğer sürekli mutfağa kapatacaklarsa insanlar niçin köpek beslerlerdi ki.

Her şeye rağmen bu akşam kendimi biraz daha iyi hissediyordum. Hâlâ yalnızdım. Sepetim hâlâ dar ve rahatsızdı. Ama hiç değilse biraz umudum vardı. Yarın her şey kesinlikle düzelecekti!

Yatmadan önce dışarı çıkıp evin etrafında bir tur daha attık. Annemle babam veterinere götürmeden önce bana son bir şans daha vermek istiyorlardı.

Eğer bir köpek olmasaydım, bu gezmeler çok eğlenceli olacaktı. Tutmak için sürekli birbirlerinin ellerini arayan annemle babamın arasında olacaktım. Karanlıktan olmalı, fısıldayarak konuşuyorlardı.

- Ne güzel bir ay var, gördün mü? diye fısıldadı babam.

- Dolunay, dedi annem.

Durup, bir bulutun arkasından çıkan yusyuvarlak aya hayranlıkla baktık. Yıldızlar görünmüyordu. Öğleden sonra esen o ısırıcı rüzgâr da durulmuştu. Ay da sakin ve sessizdi.

Birden içimde bir yerlerden bir sesin yükseldiğini hissettim. Kalbimin olduğu yerden, uzun, dertli bir ses yola çıkmış, yavaşça boğazımı geçmiş ve ağzıma

kadar gelmişti. Burnum aya doğru kalktı ve dudaklarımdan geceye acıklı bir ses yayıldı.

- Auuuuuuu! Auuuuuuu! Auuuuuu!

Annemle babamın şaşkın bakışlarını üzerimde

hissediyordum, ama önemi yoktu. Bu yakınmayı engelleyemezdim.

- Ne yapıyor bu? diye fısıldadı annem.

- Uluyor, dedi babam. Dolunaydan olmalı.

-Auuuuuu! Auuuuu!

Annem kıkırdadı.

- Kendini kurt sanıyor olmalı.

- Evet, dikkatli ol, diye fısıldadı babam. Her an kurtadama dönüşebilir.

O gece iyi uyudum. Sanırım gece boyunca yalnızca iki kez uyandım. Barbro'nun saati ikiyi vurduğunda ve annem mutfağa gelip horlamamam için beni uyardığında.

Barbro'yu ve veterineri kalbimde taşıyarak, umutla uyudum. Ve düşümde annemi, babamı, eski Ast-rid'i gördüm; saat dokuzda yatağa girilen o sıradan gecelerden biriydi. Vera ile Semlan'ı da gördüm; kavgasız gürültüsüz, sıradan bir okul günüydü.

Kurtadama dönüşmedim. Neyse ki... Köpek olmak yetiyor da artıyordu.

Ertesi gün babamla yine tuvalette karşı karşıya geldik. Bu defa klozete çıkmış çişimi yaparken. Babam bana bakıp gözlerini ovuşturdu.

- Astrid? dedi usulca.

Tam ben çiş yaparken içeri girmiş olması biraz can sıkıcıydı tabii. Ama kapıyı arkamdan kilitlemeyi beceremiyordum, yapacak bir şey yoktu. Bir bakıma, beni öyle görmüş olması da iyi olmuştu. Hiç değilse artık benim sıradan bir köpek olmadığımı anlayabilirdi.

Ama o her zaman olduğu gibi başını iki yana salladı.

- Köpekler tuvalete girmez, dedi kendi kendine. Tam üstüne bastın! dedim içimden. Köpekler gülümsemez. Köpekler gülmez. Şimdi anladın mı köpek olmadığımı?

Anlamamıştı.

- Çabuk in oradan Astrid! dedi yalnızca ve esnedi. Birazdan dışarı çıkarız!

Evin etrafındaki anlamsız yürüyüş sırasında korkunç bir şey keşfettim. Kaldırımın kenarında bir köpek kakası duruyordu. Korkunç olan, kakanın kendisi değil, benim gidip onu koklamak için dayanılmaz bir istek duymamdı.

Daha uzaktan, bunun beş yaşında, dişi bir köpeğe ait olduğunu anlayabildim. Kokusundan. Tam olarak söylemek gerekirse beş yıl, üç aylık bir köpeğin kakasıydı. Kürkü siyah benekli, kolay üşüten, çarpık dişli bir dalmaçyalmm kakası. Tavuklu mama yemişti.

Meraktan bacaklarım titriyordu, koşup kakayı koklamamak için kendi bacağımı ısırdım.

Hiçbir şey anlayamıyordum. Dün hiç böyle hissetmemiştim. Bedenimden yükselen tatsız duygudan kurtulmak için başımı salladım. Dört bacaklı bedenime bir şeyler oluyordu. Kötü bir şeyler. Ne olduğunu bir türlü anlayamıyordum.

Kahvaltımı ederken tuhaf bir şey daha oldu. Bir dakika kadar sürdü. Ama oldu işte. Ve korkunç bir şeydi.

O kuru yüzüklerden çiğnemeye çalışırken annemle babamın konuşmalarını dinliyordum. Benden ve veterinerden bahsediyorlardı. Annem veterinerden bu

kadar çabuk randevu alabildiği için şanslı olduklarını söylüyordu. Babam da onu onaylıyordu.

Ama birdenbire, konuştuklarından tek kelime anlayamaz oldum. Konuştuklarını duyuyor, ama hiçbir şey anlamıyordum. Yalnızca ağızlarından çıkan sesleri işitiyordum. Yüksek ya da alçak, sert ya da yumuşak, kısa ya da uzun sesler. Ama bütünüyle anlaşılmaz.

Yemeyi bırakıp annemle babama bakmaya başladım. Ne yapıyorlardı? Bu bir şaka mıydı?

Ne var ki, hiç de eğleniyora benzemiyorlardı. Dudaklarından o tuhaf sesler dökülürken ciddi bir ifadeyle başlarını sallıyor, iç çekiyorlardı.

Sonra her şey düzeldi.

- Sen yaparken gördün mü? dedi annem.

Babam omuzlarını silkti.

- Yani... tam bilemiyorum... sanki... dedi.

O hoş olmayan duygu beni bir kez daha yokladı, başımı sallayarak kurtulmaya çalıştım. Yoksa deliriyor muydum?

Annemle babamı dinlemeye devam ettim. Şimdi her zamanki, alışverişi kim yapacak, ne zaman yapacak kısmına gelmişlerdi.

Kulaklarımı masanın altındaki halıya sürttüm ve hiçbir şey anlamadığım o bir dakikalık süre boyunca kulaklarımın tıkanmış olabileceğine kendimi inandırmaya çalıştım. Ama kötü bir şeyler olacağı düşüncesinden tam olarak kurtulamıyordum. Çok kötü şeyler.

Babam o sabah işten izin aldı ve birlikte veterinere gittik. Bekleme salonunda otururken neşeli ve umut doluydum. Veteriner gerçek bir köpeğin nasıl olduğunu mutlaka biliyordur, diye düşünüyordum. Her şey düzelecekti. Birazdan her şey eski haline dönecekti.

Bekleme salonunda bir kadın ile pembe boyalı kanişi, kedili bir genç kız ve yaşlı bir adam ile boynuna huni geçirilmiş İngiliz buldoğu vardı.

Babamın dizine yaslanmış, kanişle buldoğun konuşmalarını dinliyordum.

- Senin neyin var? diye sordu İngiliz buldoğu.

- Ah, başıma korkunç bir şey geldi, dedi kaniş. Şu halime baksana! Kürküm pembeleşti!

İngiliz buldoğu homurdanarak onun acısını paylaştı.

- Evet, biraz tuhaf görünüyor, dedi. Peki, bu... nasıl oldu?

Kaniş, pembe başını kederle salladı.

- Tam olarak bilmiyorum. Ben küçükken annem uyarırdı; “Fazla şeker yeme, kürkün pembeleşir,” derdi. Bak! İşte pembeleşti!

Buldok diliyle burnunu yaladı ve burnunu çekti.

- Tuhaf, dedi. Bunu daha önce hiç duymamıştım. Üstelik şekerlemeye de bayılırım!

- Belli ki yalnızca kanişler etkileniyor, dedi kaniş ve derin derin içini çekti.

Kanişle buldok konuşurlarken, sahipleri de sohbet ediyordu.

- Sizin neyiniz var? dedi buldoğun sahibi kanişin sahibesine.

- Bilemiyorum. Küçük bebeğim son günlerde bitkin ve üzgün görünüyor. Ya sizin?

- Sanırım Bettan egzamaya ya da ona benzer bir şeye yakalandı. Sürekli patilerini yalıyor. Bu yüzden boynuna huni taktık.

Buldok ve sahibi bir süre susup kanişi inceledikten sonra, buldoğun sahibi tekrar ağzını açtı.

- Bir ara, acaba pembe hastalığına mı tutulmuş diye düşündüm, diye espri yaptı.

Ama pembe kanişin sahibi hiç gülmedi.

- Henüz hiçbir şey bilmiyoruz, dedi ve dudakları-

nı büzdü. Adı Charles Alexander Pompiro. Pembe kürküyle de gurur duyuyor.

Bettan'm sahibi ciddi bir ifade takınmaya gayret ederek başını salladı.

- Kesinlikle... gurur duyuyordur, dedi ve sırıttı.

Charles Alexander Pompiro (büyük ihtimal adı bu

değildi) Bettan'a mutsuz mutsuz baktı (büyük ihtimal Bettan adını da sahibi uydurmuştu).

- Ya sen? dedi. Senin neyin var?

- Patilerim felaket kaşınıyor. Öyle kaşınıyor ki, neredeyse çıldıracağım, dedi ve boynundaki huniyi çıkarmaya çalıştı. Benimle birlikte yaşayan insanlar da boynuma şu aptal şeyi geçirdiler. Ne tür bir zımbırtı bilmiyorum! Hiçbir faydası yok... Yalnızca işimi zorlaştırıyor.

Aynı dili konuşamamak ne zor, diye düşündüm.

Bettan'a, kaşındıkça, kaşıntısı artacağı için boynuna huni geçirdiklerini anlattım. Charles Alexander Pompiro'ya, pembe kürkü konusunda endişelenmemesi gerektiğini açıkladım.

- Hastalıktan değil. Kürkünü sahibin boyamış ve böyle olmasından hoşlandığını düşünüyor. Ama aslında kendi hoşlandığı için yapmıştır, dedim.

Bu haberi nasıl karşılayacağını bilemediğim için biraz endişeliydim, ama Pompiro gözlerini kocaman açarak bana baktı.

- Gerçekten mi, hasta değil miyim? diye umutla kuyruğunu salladı. Bu söylediklerin doğru mu?

- Yemin ederim, dedim.

- Köpek şerefi üzerine mi?

- Köpek şerefi üzerine, dedim.

Tam o anda veteriner bekleme salonuna geldi ve benim adımı seslendi. Babamla kalkıp uzun koridor boyunca onu izledik.

Tam muayene odasına girecekken, Bettan ve Charles Alexander Pompiro'nun arkamdan havladıklarını duydum.

- Peki sen... hey... sen bunları nasıl biliyorsun?

Kendi kendime gülümsedim.

- Eee, dedim. Bazı şeyleri bilirsiniz işte.

Veteriner kadına hemen içim ısınmıştı. Yumuşak, sıcak elleri vardı, iyi kalpli olduğu ve köpekleri sevdiği de belliydi.

- Merhaba Astrid! dedi ve sırtımı sıvazladı. Ne kadar da güzelsin! Ne de şirin, ne de tatlısın!

Güven veren elleriyle kürkümü okşaması hoşuma gitmişti ve çok geçmeden neler olduğunu anlayacağından emindim.

Birazdan, birazdan, babama benim köpek olmadığımı, Astrid olduğumu anlatacaktı.

Önümde çömeldi, burnumdan kuyruğuma kadar inceledi. Sonra tam da duymak istediğimi söyledi:

- Sen sıradan bir köpek değilsin Astrid, dedi ve bana gülümsedi.

Kulaklarıma inanamıyordum. Hemen anlamıştı! Müthiş bir veteriner!

— Bunun cinsi ne Tanrı aşkına? diye sordu babama.

Şaşkınlıkla veterinere baktım. Ne demek istiyordu bu kadın? "Cinsi" de ne demekti?

- Şey, bir çeşit melez. Biraz kaniş ve şey, doğrusu tam olarak bilmiyorum...

Veteriner güldü.

- Evet, ne olduklarını anlamak bazen pek kolay olmuyor, dedi. Ama olağandışı bir melez.

İçimi çektim. Köpek artı insan; herhalde dünyadaki en olağanüstü karışım olmalıydım. Veteriner hiçbir şey anlamamıştı. Hiç değilse şimdilik.

- Bir bakalım, dedi veteriner ve başını önündeki kâğıtlara eğdi. Astrid son yirmi dört saatte hiç kaka yapmamış mı?

Babam boğazını temizledi.

- Hayır, yapmadı. Çiş de, ama bize gör...

Veteriner burnumu tuttu ve gözüme baktı.

- Biraz tuhaf, dedi. Kabız olabilir, ama çiş yapmaması normal değil. Kakası nasıl?

- Şey... normal, dedi babam omuzlarını silkerek. Demek istediğim... kahverengi, yapışkan ve işte...

Köpek olmanın dördüncü avantajı, kızardığınızı kimsenin görmemesiydi. Halbuki ben kuyruğumun ucuna kadar kızarmıştım. Birilerinin benim önümde kakamı ve çişimi tartışmasına alışkın değildim.

Veteriner elini bastırarak karnımı yokladı.

- Tuhaf bir şey fark ettiniz mi? Bitkin mi? Düzenli yemek yiyor mu?

Babam güldü.

- Yemek yemede üstüne yoktur! Kuru mamaya bayıldığı söylenemez, ama dün akşam tam dört kişilik kıymalı tartı midesine indirdi!

Dört kişilik ha! Diye düşündüm ve biraz daha kızardım. Demek ki tıka basa doymam boşuna değilmiş!

- Kıymalı tart mı? dedi veteriner.

- Evet, dedi babam çarpık bir gülümsemeyle, aslında biz vermedik. Mutfak tezgâhından aşağı indirmeyi başarmış.

- Şimdi o kıymalı tart dışarı çıkmak zorunda, dedi veteriner ve bana bakarak gülümsedi.

Ben de biraz mahcup karşılık verdim. Tabii bu aptalca bir davranıştı, ama herkes bazı şeyleri unutabilir.

Veteriner olduğu yerde sıçrayıp bir adım geri gitti.

- Hoppala! dedi. Kızdın mı?

Hemen gülümsemekten vazgeçtim ve derin derin iç çektim. Köpek olmak çok zordu. Ve artık bütün kalbimle köpek olmaktan kurtulmak istiyordum. Veteriner birazdan neler olduğunu anlayacak, diye düşünüyordum.

Bana bir süre dikkatle bakan veteriner, babama döndü ve ciddi bir ifadeyle:

- Bunu sık yapar mı? dedi.

- Yok, hiç yapmazdı. Böyle yaptığım ilk defa dün akşam gördük. Eşime bakılırsa... ha ha ha... televizyondaki komedi dizisini izlerken... Gülüyormuş...

Veterinere umutla baktım. Belki şimdi anlardı? Ama babama gülümsemekle yetindi.

- Anlıyorum, bazen insana öyleymiş gibi gelir, dedi, ama köpekler gülmez. Hiç değilse bizim güldüğümüz gibi gülmezler. Maalesef bu daha çok bir şeylerin yolunda gitmediğini gösterir.

Tekrar iç çektim. Veteriner bir şeylerin yolunda gitmediğini söylerken tamamen haklıydı. Ama yolunda gitmeyenin ne olduğunu anladığına dair en küçük bir işaret yoktu.

Ve daha fazla sordukça ve ölçtükçe ve tarttıkça ve sağımı solumu yokladıkça daha az anlar oldu sanki.

- Hayır, dedi en sonunda. Hiçbir soruna rastlamadım. Dinç, bütün tahlilleri iyi, röntgeninde tuhaf bir şey yok... Sanırım yapılacak bir şey de yok.

- Ama..? dedi babam.

Veteriner omuzlarını silkti.

- Demek ki huyu böyle, dedi. Dişlerini göstermesi, küçük köpeklere ve yaşlı hanımlara havlaması belki de yaşlılıkla ilgilidir. Artık çok genç sayılmaz. Bazı dişi köpekler yaşlandıkça daha inatçı ve aksi olabilirler.

Veterinere kaşlarımı çattım. Artık ondan hoşlanmıyordum. Benim gerçek bir köpek olmadığımı bile an-

layamamıştı! İnatçı da, aksi de kendisiydi! Hem artık genç değil de ne demekti? Ben daha on birimdeydim!

Bunu düşünüyordum ki, bir gün Semlan'ın kaç yaşında olması gerektiğini tartışırken Vera'nın bana demiş olduklarını hatırladım. Köpeklerin bir yaşının yedi insan yaşma eşit olduğunu söylemişti.

Şimdi ben on bir köpek yaşında olduğuma göre, artı on bir, artı on bir, artı on bir, artı on bir, artı on bir, artı on bir yaşındaydım. Ne kadar insan yaşı ettiğini hesaplayamadım, çok ama çok yaş ediyordu. En az anneannemin yaşında olmalıyım, diye düşündüm ve titredim.

- Peki şu çiş ve kaka işi... dedi babam. Bu sorunu nasıl çözeceğiz?

Veteriner düşünceli bir şekilde başını salladı.

- Beklemekten başka çaremiz yok, dedi. Birkaç gün bekleyin ama durumunu da gözlemleyin. Eğer hâlâ eskisi gibi devam ediyorsa, tekrar bana gelin. O zaman onu gözetim altına alırız.

Veteriner tekrar başını salladı ve kaşıdı.

- Daha önce hiç böyle bir vakayla karşılaşmadım, dedi. Siz görmeden çiş yapmadığından emin misiniz?

- Evet, kesinlikle, dedi babam. Kesinlikle eminiz!

Tasmayı alıp tam başıma geçirecekken birden

durdu.

- Eğer... dedi ve bana baktı. Eğer tuvalete yapmıyorsa...

Bir kez daha veterinere umutla baktım.

Ama o yine güldü.

- Bu çok pratik olurdu, dedi. Ama köpekler pek tuvalete gitmezler.

- Elbette, biliyorum, dedi babam. Biraz utanmıştı. Ama biliyor musunuz... gördüğümde... sanki öyle gibiydi!

Veteriner babama tuhaf bir bakış attı. Şaka mı yapıyor, yoksa biraz kaçık mı, anlamaya çalışıyordu sanki.

- Hayır, köpekler tuvalete gitmez, dedi. Dudaklarının kenarına tuhaf bir gülümseme yerleşmişti.

Babam tasmayı başıma geçirdi.

- Doğru... gitmezler!

Babamla birlikte arabaya doğru yürürken patilerim parlak karın üzerinde derin izler bırakıyordu. Veteriner ziyaretinden bir şey çıkmamıştı. Sanırım o da, ben de hayal kırıklığına uğramıştık. Tabii farklı şekillerde.

Şimdi ne yapacaktım? Eve dönüp böyle yaşamaya devam mı edecektim? Mutfakta uyumaya, kuru yüzüklerden yemeye, boynumda tasmayla evin etrafında anlamsız turlar atmaya devam mı edecektim? Köpek olarak mı kalacaktım?

Biri bana yardım etmeliydi. Ama nasıl? Kim? Köpek kafam bomboştu.

Uzun burnumu kara sürterek yürürken, birden Barbro'nun saatinin on biri vurduğunu duydum. Bu yazgının bir çağrısı mıydı, yoksa yalnızca bir tesadüf müydü bilmiyorum. Ne olduğunun çok da önemi yoktu. Ne olursa olsun, Barbro'nun saatinin boğuk sesi umudumu yeniden canlandırmıştı. Barbro!

Park yerine geldiğimizde bir plan yapmıştım. Barbro köpeklerden bu kadar korkarken, yanında Ve-ra olmadan ona yaklaşamazdım. Ama eğer bir biçimde Vera'nm beni ona götürmesini sağlayabilirsem, belki o zaman her şey düzelirdi.

Bunu nasıl başaracağıma dair bir fikrim yoktu, ama başka çarem de yoktu. Babam tasmamın kayışını çıkarıp bagajı açmak üzere arkasını döndüğünde koşmaya başladım. Dört bacağımın bütün gücüyle koşarak park alanını geçtim ve şehre yöneldim.

Babam arkamdan bağırırken bunu yapmak hiç de hoş bir duygu değildi.

- Astrid! Astrid! Astriiid!

Sesi gittikçe yükseliyor ve sesindeki şaşkınlık artıyordu.

Mutsuz çığlıkları keskin kulaklarımı bıçak gibi doğruyordu. Geri döndüğümde çok mutlu olacak, diye teselli ettim kendimi. Eski Astrid olarak döndüğümde. Tabii aradaki farkı fark edebilirlerse! Benim, küçük Astrid'lerinin yokluğunun farkına bile varmamışlardı.

Karla kaplı şehrin içinden koşarak geçtim. Nerede olduğumu bile bilmiyordum. Normalde kendi başıma okulun yolunu bile bulamazdım, oysa şimdi Vera'nm izini sürüyordum. Okulun bahçesinde attığı kahkahaları duyuyor, kilometrelerce öteden kokusunu alıyor-

dum. Nasıl koktuğunu daha önce fark etmemiştim. La-vantalı sabun, babasının yeni pişirdiği ekmek ve ahududu şekerlemesi kokusunun karışımıydı. (Vera'nm en sevdiği şekerlemeydi bu.)

Şu sokak aşağı, bu sokak yukarı koştum. Büyük bir alışveriş merkezinin önünden, küçük bir parkın içinden, demiryolunun altından ve bir köprünün üzerinden geçtim. Geçtiğim yerlerde herkes dönüp bana bakıyordu. Arkamdan bağıranlar da oluyordu.

- Hey, dursana!

- Nereye böyle?

- Köpekleri böyle başıboş bırakmamalı!

- Polisi arayacağım!

Niçin böyle bağırdıklarını anlayamıyordum. Benim insan dili bildiğimi bilmiyorlardı ki.

Hatta biri beni yakalamaya bile çalıştı. O an tüylü dört bacağıma şükrettim.

Okula yaklaştıkça Vera'nm kahkahaları ve kokusu daha da belirginleşiyor, babamın sesi gittikçe zayıflıyordu. Ama onu hâlâ duyuyordum. Arabamızın sokakları dolaşıp beni aradığını da duyuyordum. Hatta sol tekerin, minicik bir delikten tısss diye hava kaçırdığını da. Geri döndüğümde bunu babama söylemeliyim, diye düşündüm. Ve okulun önünde fren yaptım.

Bahçenin bir köşesindeki bisiklet parkına geçip, bisikletlerin arasına saklandım. Öğle tatiliydi ve bahçe karların üzerinde oynayan çocuklarla doluydu. Vera, bahçedeki küçük korunun yanında Nilla ve Jo-sefle konuşuyordu. Eskiden orada o, ben ve Semlan olurduk. Başkalarına görünmeden oraya ulaşmam biraz zor olacaktı.

Vera'dan başka kimsenin beni görmesini istemiyordum. Bahçede başıboş dolaşan bir köpeği hiçbir öğretmenin hoş karşılamayacağından emindim. Ama zor da olsa Vera'ya ulaşmayı denemeliydim. Yoksa birazdan zil çalacak ve şansımı kaybedecektim.

Bahçenin etrafındaki çitlerin dibinden koruluğa doğru dikkatle yaklaşmaya başladım. Üç defa, keşfedilmemek için yere yapışmam gerekti. İki defa, havlamamak için patimle burnuma vurdum. Bir seferinde Richard, Amanda'nm beresini kapıp kaçarken, diğe-

rinde de Ulrika, Vendela'mn kime âşık olduğu hakkında dedikodu yaparken.

Koruluğa gelince bir ağacın arkasına saklandım. Vera hâlâ Josef ve Nilla'yla konuşuyordu. Hayali köpek oyunu oynuyorlardı.

Vera elindeki topu attı ve hayali köpeğine:

- Hadi Semlan! Getir onu, diye emir verdi.

Semlan! dedim içimden. Vera'ya biraz kızmıştım.

Semlan ikimizin köpeğiydi. Ayrıca ona o ismi ben vermiştim. Ayrıca hayali köpek oyunu da bizim bulduğumuz bir oyundu. Benim ve Vera'nın.

Vera'nın Josef ve Nilla'yla hayali köpek oyunu oynadığını görmek içimi acıtmıştı. Sanki kiminle oynarsa oynasın fark etmiyordu. Sanki ben onun için

özel bir anlam ifade etmiyordum. Sanki ben onun hayatında hiç olmamıştım. Sanki benden geriye bir tek Semlan kalmıştı.

Vera gidip topu aldı ve bu defa benim saklandığım yere doğru attı.

- Hadi Semlan, getir şunu! diye bağırdı.

Vera topu atınca yine o korkunç isteğe kapıldım. Karşı koyamadığım bir istekti. Tıpkı dalmaçyalınm kakasını gördüğümde olduğu gibi.

Topu yakalamak istiyordum. Bütün bedenim bu istekle dolmuştu. Tüylerim dikilmiş, bacaklarım titremeye başlamıştı. Beynim tek bir şeye odaklanmıştı: top, top, top... Kendimi dizginlemeye çalıştım, topa

koşmak istemiyordum; ama bu isteğe karşı koymak gittikçe zorlaşıyordu. Sonunda olan oldu...

Saklandığım ağacın arkasından fırladım, havaya sıçradım ve topu ağzımla yakalayıp Vera'ya doğru koştum.

Vera'nın ağzı açık kalmıştı. Topu ağzımdan almayı bile akıl edemedi.

- Bakın! diye beni gösterdi.

- Gerçek bir köpek! dedi Josef.

- Bu da nereden çıktı? dedi Nilla.

Vera omuzlarını silkti.

- Bilmiyorum, dedi. Hiçbir yerden!

Topu Vera'nm ayaklarının dibine bıraktım ve coşkuyla kuyruğumu salladım. Benim iyi huylu bir köpek olduğumu anlasınlar istiyordum. Bu defa gülümsememem gerektiğini unutmamıştım.

Vera dikkatle başımı okşadı.

- Ne tuhaf, dedi. Tıpkı Semlan'a benziyor.

- Nasıl yani? diye güldü Josef. Olmayan bir köpeği görmeye başlamadın

herhalde?

Vera başını salladı.

- Evet, dedi. Semlan’ı tam da böyle hayal ediyordum.

- Böyle tuhaf bir köpek mi hayal ediyordun? dedi Nilla bana bakarak. Ne tür bir şey olduğu bile belli değil.

Vera beni teselli etmek ister gibi iki kulağımın arasını kaşıdı.

- Büyük bir kaniş mi, yoksa Alman çoban köpeği mi ya da bir labrador mu istediğime bir türlü karar veremediğim için hepsinden bir parça olmuş, dedi. İnanabiliyor musunuz... diledim ve oldu.

- Sen kafayı yemişsin, dedi Josef. Hiç sen istedin diye havadan köpek gelir mi?

Döndüm, kaşlarımı çattım ve üstdudağımı kaldırarak Josef e baktım. Vera’nın biraz kaçık olduğunu bilsem de, başka birinin arkadaşıma deli demesine tahammül edemezdim.

- Kimin köpeği acaba? diyen Nilla etrafına bakınmaya başladı.

- Belki de birilerine haber vermeliyiz, dedi Josef.

Boynumdaki tasmayı tutup ucundaki madalyonu

inceledi.

- Kalbin üzerinde bir isim var, dedi. Ast... Astrid. Adı Astrid’miş.

İsmi tanıdı mı diye Vera’ya baktım. Bir biçimde beni hatırladı mı diye. Ama o yalnızca omuzlarını silkerek içini çekti.

Tam o anda zil çaldı. Josef ve Nilla hemen okula koştular ama Vera orada kaldı ve sırtımı okşadı.

- Küçük Astrid, dedi. Demek ki sen benim Sem-lan’ım değilsin.

Durup Vera’nın ardından baktım. Sersemlemiştim.

Semlan adında hayali bir köpeği hatırlarken nasıl olur da benim adımı hatırlamazdı? Beni hiç hatırlamamış, “Astrid adında bir arkadaşım var,” dememişti. Üstelik nasıl oluyor da onun hayalindeki köpeğe benziyordum?

Eğer yapabilsem şaşkınlıkla başımı kaşıyacaktım. Ama yalnızca sallamakla yetindim. Silkelendim ve karların üzerine yatıp Vera’yı beklemeye başladım.

Biraz soğuktu ama kürküm beni ısıtıyordu. Ayrıca çok beklemem de gerekmeyecekti. Çarşamba günleri öğleden sonra yalnızca bir dersimiz vardı ve o da bire yirmi kala biterdi. Yani Vera birazdan dışarı çıkacaktı. Onun bir biçimde beni Barbro’ya götürmesini sağlamalıydım.

Yarım saat kadar bekledikten sonra, veterinerin söylediği şey oldu. Dört kişilik kıymalı tart karnımı

sıkıştırmaya başladı. Ayağa dikilip endişeyle etrafıma baktım. Niçin tam da şimdi oluyordu? Ne yapacaktım? Hareket etmeden durdum ve ağır ağır nefes alarak geçmesini bekledim. Geçmedi. Kıymalı tart dışarı çıkmakta inat ediyordu. Hem de hemen!

Okul bahçesini düşünemezdim bile. En yakın tuvaletse... okulunkiydi. Bu da iyi bir alternatif değildi ama başka çarem yoktu.

Hızla ama dikkatle okul kapısına yaklaştım. Boş bahçede kimseye görünmeden hareket etmek pek kolay değildi, ama bu defa şanslıydım. Beni kimse görmedi. En zoru, kapıyı açmaktı. Kocaman ve ağır bir kapıydı. Benim patilerim onu açabilecek kadar güçlü değildi.

Tam kapıyı açmamın imkânsız olduğunu düşünürken, kapının arkasından yaklaşan ağır ayak sesleri duydum. Tek şansım bu ayaklardı.

Mümkün olduğu kadar duvara yapışıp kırmızı tuğlalara karışmaya çalıştım. Gelen, okul bekçisi Lars’tı. Tahta ayakkabılarının sesini duyuyor, ondan yayılan tütün ve kahve kokusunu alabiliyordum. Hiç kıpırdamıyor, nefes bile almıyordum. Lars kapıyı açtı ve etrafına bakmadan, kararlı adımlarla bahçeye çıktı.

Lars koruya doğru uzaklaşırken, yalnızca biraz, birazcık aralık kalan kapıdan içeri süzüldüm. Koşarak

merdivenleri çıktım, bizim sınıfın olduğu koridordan geçtim ve tuvalete girdim. Oh! Yetiştim!

İşimi hızla bitirdim. Ders her an bitebilirdi. Beni orada görmeleri hiç de hoş olmazdı. Ama yine de bir süre koridorda vakit geçirmekten kendimi alamadım.

Bütün o tanıdık nesnelere baktım. Sonbaharda okula başladığımız günden beri sınıfımızın önünde duran kırık sandalyeye baktım. Koridorun pencerelerinde asılı yeşil perdeleri çok çirkin bulurdum, ama şimdi burnumda hüzünlü bir sızı bırakıyorlardı. Bu kırık sandalyeyi, bu çirkin perdeleri bir daha görememek düşüncesi içimi acıtıyordu. Bir daha paltomu Ve-ra'nm mavi montunun yanma asamayacak ve onun karşısındaki sert, rahatsız sandalyeme oturamayacak olma düşüncesiyle kahroluyordum.

Askılığa baktım. Vera'nm mavi montunun yanındaki çengelin üzerinde Nilla yazıyordu. Ve orada Nilla'nm kırmızı çiçekli montu asılıydı. Bütün askılığı inceledim. Ama hiçbir çengelin üzerinde Astrid ismi yoktu.

Nilla'nm montunu çekip yere indirmekten kendimi alamadım. Böyle yaptığım için vicdanım sızlıyordu. Başıma gelenlerde onun hiçbir suçu yoktu ama montunu da benim çengelime asmak zorunda değildi. Vera'nm montunun yanındaki çengele!

Tam Nilla'nm montunu yere indirmiştim ki, sınıfın kapısı açıldı ve bütün çocuklar koridora fırladı. Ne oradan kaçmaya ne de saklanmaya fırsatım vardı.

- Bak! Yine o şey! dedi Josef ve bana doğru koştu.

- Evet, o köpek! dedi Vera.

- Söyledim ya, dedi Josef.

Vera başını iki yana salladı.

- Hayır, dedi. Sen ondan bir eşyadan bahseder gibi bahsettin.

Josef omuzlarını silkti ve tuvalete girdi.

Şimdi bütün sınıf etrafımda toplanmıştı. Bir kısmı dikkatle sırtımı okşadı ama çoğu bakmakla yetindi.

- Buraya nasıl gelmiş? dedi Lina.

- Burada ne işi var, dedi Ahmet.

- Belki o da okula gitmek istiyordur, dedi Nilla gülerek.

Diğerleri de güldü. Bence hiç de komik değildi. Nilla'nm montunu yere atmış olduğuma sevindim.

- Tuvaletini yaptıktan sonra sifonu çekmeyi hâlâ öğrenememiş olan kim? dedi tuvaletten çıkan Josef.

Burnunu tutmuş, yüzünü buruşturmuştu.

Bunu benim yaptığımı herkes anlayacak diye düşünüp kızardım. Ama daha önce de dediğim gibi, bir köpeğin kızardığını hiç kimse göremezdi. Ayrıca hiç kimse bir köpekten sifonu çekmesini de beklemezdi.

Tuvalete en son kim gitti diye hep bir ağızdan tartışmaya, birbirlerini suçlamaya başladılar. Bunun üzerine öğretmen geldi.

- Bu gürültü de ne? Neler oluyor burada? diye sordu.

- Ahmet sifonu çekmemiş, dedi Albin.

- Ben her zaman çekerim! diye bağırdı Ahmet. Tuvalete en son Nilla gitmişti!

Birden Vera'nm tasmamdan çektiğini hissettim.

- Hadi, gidiyoruz, diye fısıldadı.

Ve hiç kimse fark etmeden koridoru geçtik, merdivenlerden inip bahçeye çıktık.

Vera'yla birlikte evlerine doğru yürüyorduk. Yolu öyle iyi biliyordum ki, gözüm kapalı da gidebilirdim. Vera'larm evine daha önce defalarca gitmiştim. Dört ayaklı Astrid olmadan önce.

Çocukların, sifonu kim çekmedi tartışmasını okul bahçesine taşıdıklarını duyabiliyordum. Ve okul bekçisinin öğretmene, çocukların bahsettiği köpeği bulamadığını söylediğini de.

- Ama o köpek burada! dedi Josef.

- Burada mı? dedi bekçiyle öğretmen bir ağızdan. Hani nerede?

- Biraz önce buradaydı! Kesinlikle eminim! dedi Josef, diğer çocuklar da onu destekledi.

Bekçi içini çekti ve öğretmenimiz kaşlarını kaldırdı. (Evet, kaşlarını kaldırma sesini de duydum!)

- Tamam, tamam, size inanıyorum! dedi gülerek. Eğer yarın sabah da gelirse bizim sınıfta derse başla-

yabilir, nasılsa boş bir yerimiz var.

Vera'ya baktım. Tabii o bu konuşmaları duyamazdı. Öğretmenin bahsettiği boş sıra, Vera'nm tam karşısındaki benim sıram mıydı? Hangi sıra olduğunun önemi yoktu, ne de olsa yarın o sıraya ben oturacaktım. Ama önce Vera'nm beni Barbro'ya götürmesini sağlamalıydım.

Vera'nm alnındaki endişe çizgisi yol boyunca hiç kaybolmadı. Ayrıca konuşmadı da. (Bir köpekle ne konuşacaktı ki?) Arada bir bana bakıp tatlı tatlı gülümsüyordu.

Tabii ben de konuşmadım, yalnızca kocaman gözlerimle yardım dileyerek baktım. (Gülümsemeden!)

İçimden durmadan "Barbro, Barbro, Barbro," diyerek kocaman gözlerimi Vera'ya diktim. Ama o hiçbir şey anlamadı.

Yalnızca başımı okşayarak, "Aç mısın Astrid?" diye sordu.

Bu iş düşündüğümden de zor olacaktı. Büyük ihtimal, Vera'nm kocaman bir köpekle ziyaret edeceği en son insan Barbro olurdu. Semlan'dan bile korkan birinin yanma niçin gerçek bir köpeği götürsün ki?

Vera'nm evine yaklaştığımızda içimi bir endişe kapladı. Tamam, Vera'yla birlikte evlerine gidecektim elbette, Vera'nm buna bir itirazı olmadığı açıktı. Ama

anne babası ne diyecekti? Bakalım onlar evde köpek istiyorlar mıydı?

Sanırım Vera da aynı şeyleri düşünüyordu. Eve yaklaştıkça alnındaki çizgi daha da derinleşmişti. Kapıya geldiğimizde, açıp beni içeri sokmadan önce biraz tereddüt etti.

- Burada kalabilir misin bilmiyorum, dedi ve sırtımı okşadı. Ama bunun için elimden geleni yapacağım.

Vera'larm holü eskiden nasılsa öyleydi. Şapkalar şapkalıkta, ayakkabılar ayakkabılıktaydı. Yerde küçük, yuvarlak bir kilim ve duvarda kocaman bir ayna vardı; Vera'yla ben karşısına geçip yüzümüze türlü şekiller verir, gülmekten katılırdık. Yani eski günlerde! Şimdi komik görünmek için çabalamam gerekmiyordu. Ayrıca gülmemek için kendimi tutmalıydım.

- Hadi gel de sana su vereyim! dedi Vera ve mutfağa girdi.

Bir kaba su doldurup yere koydu.

- Ne yazık ki köpek maması yok, dedi iki kulağımın arasını kaşırken, eğer burada kalmana müsaade ederlerse, alırım.

Vera bir tabak kurabiye ile bir bardak süt alıp mutfak masasının başına oturdu. O kurabiyeleri biliyordum. Barbro'nun bize hep ikram ettiği o açık sarı kurabiyelerdendi.

Gözümü kurabiyeye dikip bütün gücümle Ve-

ra'nın Barbro'ya gitmek istediğimi anlamasını diledim. Hemen şimdi! Ama Vera yalnızca güldü.

- Ah, özür dilerim, dedi. Sen de mi kurabiye istiyorsun? Köpeklerin kurabiye yediklerini bilmiyordum.

Vera tabaktan bir kurabiye alıp minik, minicik parçalara bölerek bana verdi. Bir çimdik kendine, bir çimdik Astrid'e. İyi kalpli, ama biraz kaim kafalıydı, ne istediğimi bir türlü anlamıyordu.

Kurabiyemizi henüz bitirmiştik ki telefon çaldı. Ve-ra'nm alnındaki çizgi iyice derinleşti. Ahizeyi kaldırmadan önce dört defa çalmasını bekledi.

- Alo! dedi.

Karşı tarafta kimin olduğunu işitmek için ahizeye kulağımı dayamam gerekmiyordu. Arayan Barbro'ydu!

Merhaba Vera, ben anneannen, dedi. Ne yapıyorsun?

- Hiç, dedi Vera, Barbro göremeyecek olmasına karşın omuzlarını silkerek.

Konuşulanları heyecanla dinliyordum. Barbro'nun tam şu anda telefon etmiş olması ne şanstı!

- Öyleyse biraz bana uğrayabilir misin? dedi Barbro. Sana bir şey göstermek istiyorum.

Köpeklerin yaptığı gibi sevindim, kuyruğumu öyle bir salladım ki, havada tozlar uçuştu. Ne büyük bir şanstı bu!

- Hımmm, dedi Vera ve göz ucuyla bana baktı. Şimdi gelemem... yanımda bir... bir... önce bir şey yapmam gerek.

Gözlerimi Vera'ya diktim. Barbro'ya şimdi gitmeliyiz! Şimdi, şimdi, şimdi!!! Annen baban eve gelmeden gitmeliyiz! Belki burada kalmama izin vermezler.

Ve belki ondan sonra her şey için çok geç olabilir...

Ver aya havladım, öyle bir havladım ki kulakları zangırdadı. Şimdi, şimdi, şimdi! diye havladım. Ama Vera kaşlarını çatarak bana baktı, telefonu alıp hole çıktı ve mutfağın kapısını kapadı. Kapının ardından konuşmalarını dinledim.

- O da neydi? Köpek mi aldın? dedi Barbro endişeyle.

- Hayır... şey... televizyonda bir köpek var da... diye yuvarladı Vera.

- Aman! Dikkatli ol küçük hanım! dedi Barbro.

Vera içini çekti ve kıkırdadı.

- Yalnızca televizyonda anneanne, dedi.

- Olsun... Yine de dikkatli olmak gerek, dedi Barbro. Peki, sonra uğrayamaz mısın?

- Olur, sonra gelirim, dedi Vera.

Telefonu kapatıp mutfağa geldi.

- Senin neyin var? dedi ve sakinleştirmek için başımı okşadı. Telefonları sevmiyor musun?

Dediğim gibi, iyi kalpli ama biraz mankafaydı!

- Hadi gel, biraz benim odama gidelim, dedi.

Ağır adımlarla peşine takıldım. Yapabileceğim başka bir şey yoktu. Vera'nm neler olduğunu anlamasını sağlamak için ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

- İçinde yatabileceğin bir köpek sepetim var, dedi Vera odasına girdiğimizde.

Yatağının yanında duran sepetin içindeki bol tüy-lü örtüyü düzeltti.

-Buraya! dedi. Hadi!

Bu sepeti biliyordum. Hatta kuyruksuz ve uzun burunsuz Astrid olarak içinde yatmıştım. Bir hafta önce, Vera'ya doğum günü hediyesi olarak bu sepet alındığında.

Aslında anne babası, Vera'nm onunla ne yapacağına bir türlü akıl erdiremedikleri için, doğum günü hediyesi olarak ona köpek sepeti almayı düşünmüyorlardı. Ama Vera köpek sepeti diye tutturduğu için mecbur kalmışlardı.

Yumuşak ve rahat pembe sepetin içine kuruldum. Şimdi gerçek bir köpek olduğumdan sepet bana daha rahat gelmişti. Daha bir hafta önce aynı sepetin içinde yatmış olmama karşın, benden en küçük bir iz bile yoktu.

Yatağına uzanan Vera elini uzatıp tüylerimi okşamaya başladı.

- Seninle ne yapacağız küçük Semlan? diye iç çekti. Benim köpeğim olduğunu biliyorum. Tam benim

sahip olmayı dilediğim köpeksin... adm Astrid olsa da.

Başımı kaldırıp Vera'ya baktım, alnında yine o derin çizgi belirmişti. Birden diğer elini de uzattı ve boynumdaki tasmayı çıkardı.

- Eğer boynunda tasma olmazsa, dedi, tasmayı ya-

tağm altına sokarken, senin kim olduğunu bilemezler. Ve seni evde tutma şansım daha da artar.

Ama derin iç çekişine bakılırsa bu şans düşük, hem de çok düşüktü.

- Benim en iyi arkadaşım olabilirsin, dedi alçak sesle ve gözlerimin içine baktı. Böyle bir arkadaşım yok, anlıyor musun?

Zavallı Vera, diye düşündüm. Aslında bir parça, bir parçacık sevinmiştim. Başımı yana eğdim ve kocaman kahverengi gözlerimle ona baktım.

- Çok akıllı bir şeye benziyorsun, dedi ve parmaklarının iç tarafıyla yavaşça alnıma vurdu. Söylediğim her şeyi anlıyor gibisin sanki.

Bundan emin olabilirsin, dedim içimden. Ve birden Vera'nm olup bitenleri anlamasını sağlayabilecek bir şey geldi aklıma. Eğer onu anladığımı anlarsa, o zaman belki her şeyi anlayabilirdi.

Sepetten kalkıp bir patimi Vera'nm elinin üzerine koydum.

- Ne oldu? dedi Vera. Ne istiyorsun?

Odaya bakıp ona gösterebileceğim bir şey aradım. Her şeyi anlamasını sağlayabilecek bir şey. Saç fırçası? Hayır. Oyuncak bebek? O da olmaz. Hımm... birden gözlerim en uygun şeyi seçti: Vera'nm masasında duran hatıra defteri. Onu da doğum günü hediyesi olarak almıştı. Vera deftere yalnızca gerçek, en gerçek ar-

■

kadaşlarmm yazmasını istediğinden, bir tek ben yazmıştım. Belki de şimdi bütün sayfaları boştu...

Masaya gittim, patimle hatıra defterini masanın kenarına sürükledim, ağzımla tutup Vera'ya götürdüm.

Vera kocaman gözlerle bana baktı.

- Bunu nasıl bilebilirsin? dedi. Bu imkânsız. Sen bir köpeksin!

Yavaşça defterin sayfalarını çevirdi. İç çekişi ve defterin boş sayfaları köpek kalbimi yaraladı. Yatakta doğrulup oturdu ve merakla bana bakmaya başladı.

- Git bir ka-lem ge-tir! dedi hecelerin üzerine basarak.

Çalışma masasına gittim, kalemlerini koyduğu kutuyu devirdim ve en sevdiği mor kalemi ağzımla aldım.

Vera şaşkınlıktan bayılıyordu.

- Git bir sil-gi ge-tir! dedi.

Bir kez daha masaya gittim ve silgiyi alıp ona götürdüm.

Sonra Vera'nm oyuncak kaplanını, kumbarasını, annesinin sabahlığını, babasının terliklerini, ne istiyorsa gidip getirdim.

- Sen her şeyi anlıyorsun, dedi sonunda ve başını merakla salladı. Bunu nasıl yapabiliyorsun?

Bir cevap beklercesine gözlerimin içine baktı.

- Astrid, dedi fısıltıyla.

Gözlerimde hangi Astrid'i görmüş olduğunu hâlâ

bilmiyordum. Çünkü tam o anda dış kapı açılmış, ra'nın annesiyle babası eve gelmişti.

Vera gerçekten de elinden gelen her şeyi yaptı. Rica etti, yalvardı, küfretti, yastıkları havalara fırlattı, kapıları çarptı, ağladı da ağladı.

- Ama Veracığım, sırf sen buldun diye bir köpeği sahiplenemeyeceğini biliyorsun, değil mi? dedi Ve-ra'nm annesi.

- Ama o benim, diye hıçkırdı Vera. Benim dilek köpeğim o!

Mutfakta yere oturup kollarını boynuma doladı, gözyaşları kürküme dökülüyordu. Ben de ağladım, gözyaşı dökmeden, sessiz. İkimiz için ağladım.

- Sen diledin diye havadan köpek gelmez küçük hanım, dedi Vera'nm babası. Ne kadar içten dilemiş olursan ol.

Bu sözleri birkaç gün önce duymuş olsaydım, ona kesinlikle hak verirdim. Oysa artık pek emin değildim. Ama benim ne düşündüğüm kimin umurundaydı ki.

- Baksanıza boynunda tasması bile yok... diye burnunu çekti Vera.

- Yeter artık Vera! dedi annesi. Sıradan bir köpek işte. Tasmasını düşürmüş herhalde ya da ne bileyim...

Vera birden ayağa kalktı ve kazağının kollarıyla yanaklarını kuruladı.

- O sıradan bir köpek değil, dedi kararlı bir sesle. Söylenen her şeyi anlıyor!

Vera'nm babası güldü.

- Söylenenleri anladığını da nereden çıkardın? Kendisi mi dedi?

- Tabii ki hayır, dedi Vera öfkeyle. Ama her dediğin şeyi gidip getiriyor. Bakın şimdi!

Kurtuluşun yakın olduğunu sezdiğim için dört ayaklı bedenim sevinçten titremeye başlamıştı. Sıradan bir köpek olmadığımı şimdi onlar da anlayacak ve bir biçimde bana yardım edeceklerdi.

Vera önce etrafına sonra bana baktı ve anlaşılır bir konuşmayla:

- Sila billa bile bib, dedi.

Kulaklarımı diktim ve anlamaz gözlerle Vera'ya baktım. Ne demek istemişti? Bu dediklerinin hiçbir anlamı yoktu. Yanlış duymuş olmalıydım.

- Si-la bil-la bi-le bib! dedi Vera bu defa sözcüklerin üzerine basarak.

Yine hiçbir şey anlamamıştım. Ne yapıyordu? Şakanın sırası mıydı şimdi?

- Sl-LA Bl-LLA Bl-LE BİB! dedi bir kez daha, hiç de şaka yapar gibi bir hali yoktu.

Ve birden neler olduğunu anladım. Vera tuhaf konuşmuyordu. Ben tuhaf duyuyordum. Tıpkı bu sabah kahvaltı sırasında olduğu gibi.

Başımı salladım, kulaklarım iki kanat gibi çırpındı. Şimdi sırası değildi. Ne olur şimdi olmasın! Patile-rimle kulaklarımı tırmaladım, kulaklarımı mutfak kilimine sürdüm ama fayda etmedi. Tek kelime anlamıyordum.

Çaresizce Vera'nm gözlerine baktım ve neyi getirmemi istediğini anlamaya çalıştım. Ama gördüğüm tek şey şaşkın bakışları ve alnındaki derin çizgiydi.

Umutsuzca, kalemden gazeteye, çoraptan pijamaya ne bulduysam mutfağa taşıdım. Ama hiçbiri Vera'nm benden istediği şey değildi.

Sonunda Vera'nm babası anlaşılmaz bir şeyler söyledi ve telefonun ahizesini kaldırdı. Annesi Vera'yı teselli etmek için saçlarını okşuyordu.

Vera tekrar kollarını sıkıca boynuma doladı ve ağlamaya başladı.

- Bödde nuppe lubbedup, diye iç çekerek fısıldadı kulağıma.

Uzun çenemi omzuna dayadım; içimi bir korku kapladı. Ya bir daha insan dilini anlayamazsam... Bu korku bütün bedenimi sarmış, tüylerim diken diken

olmuştu. Ya bir daha eski Astrid olamazsam... İçimde geç kalmışlık hissi vardı.

Tekrar insan dilini anlamaya başladığımda arabadaydık. Önde Vera'nm anne babası, arkada da biz oturuyorduk. Bir saattir konuşulanları anlamadığım için, nereye gittiğimizi de bilmiyordum. Umarım Barb-ro'ya gidiyorduk. Vera ona

gidip bir şeylere bakacaktı.

Barbro'nun kocaman duvar saati altıyı vurmuştu. Ve içimde hâlâ o geç kalmışlık hissi vardı. Derhal bir şeyler yapmalıydım. Acilen.

Burnumu arabanın soğuk camına dayayıp dışarıyı seyrettim. Geçtiğimiz yerleri tanımıyordum. Daha önce Vera'ya arabayla gelmedim ki, diye kendimi teselli etmeye çalıştım. Evlerimiz birbirinden uzak değildi, birbirimize ya bisikletle ya da yürüyerek gidiyorduk. Üstelik şimdi dışarısı karanlıktı. Karanlıkta her şey farklı görünürdü.

Ben de farklı görünüyordum. Karanlık ya da aydınlık fark etmiyordu. Arabanın camına yansıyan gö-

rüntüm gayet netti. Islak bir burun ve kocaman gözler. Ama görüntüm beni şaşırtmıyordu artık. Üstelik eski Astrid'in nasıl biri olduğunu da tam olarak hatırlayamıyordum.

O geç kalmışlık hissi yeniden ortaya çıktı ve tüylerimi ürpertiyle dalgalandırdı.

Başımı gökyüzüne, yıldızlara çevirdim. Yine ora-dalardı. Ne de çoktular. Göz kırpıyor ve kıvılcımlı ninniler söylüyorlardı.

- Ama daha önce söylediğim her şeyi anladı, dedi Vera birden. Yemin ederim!

Vera'nm ne dediğini anladığımı anlamam birkaç saniye aldı. Her zamanki halime dönmüştüm. (İnsanın köpeğe dönüştükten sonra bile "her zamanki" diyebildiği bir hali oluyor...)

O kadar sevindim ki, biraz havaya sıçradım ve kuyruğum pervane gibi dönmeye başladı. Beni bile şaşırtan bir şey yaparak, Vera'nm yüzünü yaladım.

- Evet, olabilir, dedi Vera'nm annesi ve bana bakıp güldü. Ama şimdi sıradan bir köpek. İnan bana!

Vera'ya onu tekrar anlamaya başladığımı belli etmek istiyordum. Ama nasıl yapacağımı bilemiyordum. Arabada ne gidip getirebileceğim bir hatıra defteri ne de başka bir şey vardı. Bir patimi elinin üzerine koydum ve yalvaran gözlerle gözlerine baktım. Ama Vera yalnızca belli belirsiz gülümseyip başımı okşadı.

- Ama ne olur, ne olursunuz... dedi. Biraz olsun bizde kalamaz mı?

- Yeter artık Vera! diyerek iç geçirdi babası. Israrın bir faydası yok. Onu polise bırakacağız.

Evet, işte bitti, dedi polis memuru. Kalemle kâğıdı bir kenara bıraktı ve Vera'ya gülümsedi. Bu köpeğe sahip çıkmış olman ne iyi!

Vera gülümsemedi. Yere bakıyordu. Ağlamamak için kendini zor tuttuğunu görüyordum. Ben ne gülümsüyor ne de ağlıyordum. Sanki içim boşalmıştı.

Polis memuru Vera'nm adını, adresini, telefon numarasını, beni ne zaman, nerede bulduğunu ve daha bir sürü şeyi not almıştı. Bütün bu soruları Vera'nm kendisi cevaplamıştı. Ama polis boynumda tasma olup olmadığını sorduğunda, Vera susmuş ve başka bir tarafa bakmıştı.

Sonunda Vera'nm annesi onun yerine cevap vermiş ve "Hayır," demişti.

Bunun üzerine Vera'nm yanakları biraz kızarmış ve sanki yalanını açığa vurmayayım diye bana bakmıştı. Ben tabii ki bir şey dememiştim.

Polis Vera'nm anne babasının ellerini sıktıktan sonra Vera'ya döndü:

- Şimdi bana bir söz vermeni istiyorum, dedi. Bir daha kayıp bir köpek bulursan dikkatli olacaksın. Bu tür köpeklerin nasıl olduklarını bilemezsin...

- O kayıp bir köpek değil, diye mırıldandı Vera.

Polis kaşlarını kaldırıp Vera'nm anne babasına

baktı.

Vera'nm babası güldü:

- Vera köpeğin kendisine dileğinin karşılığında geldiğine inanıyor.

Polis Vera'ya göz kırptı.

- Noel Baha'dan bir köpek isteyebilirsin. Gelmesine çok kalmadı.

Vera yalnızca iç çekti. Çömeldi ve beni kucakladı.

- Korkma e mi Semlancığım! Göreceksin, her şey düzelecek, diye burnunu çekerek kulağıma fısıldadı.

Ve sonra cam kapıdan çıkıp gittiler.

Bütün kalbimle Vera'nm haklı olmasını diliyordum. Her şeyin düzelmesini. Ama bunun nasıl olacağına dair en ufak bir fikrim yoktu. Üstelik korkuyordum. Ölümüne korkuyordum. Vera'yla birlikte ikinci ve son umudum da kaybolmuştu.

Polisler çok iyiydiler. Üzerinde yatmam için yere yumuşak bir battaniye serdiler, çiğnemem için kemik, oynamam için de bir top verdiler. Ama benim oyun

oynayacak halim yoktu. Yalnız ve üzgündüm ve korkuyordum. Ve çok ama çok yorgundum.

Beni teslim alan polis yanımda diz çöküp başımı okşamaya başladı.

- Sizce bunun türü ne? diye sordu diğerlerine.

- Hiçbir fikrim yok, dedi biri. Daha önce benzerini görmedim, melez olmalı.

Kocaman esnedim, yumuşak battaniyenin üzerinde yatarken başım gittikçe ağırlaşıyordu.

- Mmm, komik bir görünümü var, dedi benimle ilgilenen polis. Belki de yarı Alman çoban köpeği, yarı kaniş.

Uykuya dalarken, yarı insan, yarı köpek, diye ekledim içimden.

Ama artık yarı köpekten daha fazlası olmaya başladığımı biliyordum. Çünkü içimdeki o "geç kalmışlık hissi" yok olmuş, yerini o korkunç "artık çok geç" duygusu almıştı.

Uyandığımda mudulukla gerindim. Üzerinde yattığım battaniye yumuşak ve rahattı. Bütün bedenimin rahatladığını hissediyordum. Etli bir kemik ile eğlenceli oyun düşleri görmüştüm. Kocaman esneyerek gözlerimi açtım.

Etrafımda tanımadığım bir sürü insan vardı. Belki de birkaçını daha önce görmüştüm... Hemen yanımda büyük bir oyuncak kemik duruyordu. Ne şans!

Oradaki insanlar da, diğer bütün insanların yaptığı gibi anlaşılmaz şeyler konuşuyorlardı. Bir sürü tuhaf ses. Yüksek, alçak, uzun, kısa. Oyuncak kemiğimi kemirerek, birbirlerini anlayabiliyorlar mı acaba, diye düşündüm. Biz köpekler gibi birbirleriyle konuşabiliyorlar mı? Görünüşe bakılırsa öyleydi.

Orada uzanmış, oyuncak kemiğimi kemirirken, içimde hep bir şey unutmuş olduğum hissi vardı. Ama ne kadar çabalarsam çabalayayım, ne olduğunu

bir türlü bulamıyordum. Kemirerek düşünmeye devam ettim. Hatırlayamadığıma göre önemli bir şey değildi.

Birden çok tanıdık bir koku aldım. Sevinçten bacaklarımı titreten, kuyruğumu harekete geçiren bir koku. Dört ayağımın üzerine dikildim ve havayı kokladım.

- Sahibim ve sahibem! Sahibim ve sahibem! Sahibim ve sahibem! diye havladım.

Ama ne dediğimi hiç kimse anlamadı. Yalnızca tuhaf patilerini, bir o kadar tuhaf olan kulaklarına kapadılar ve öfkeli gözlerle bana baktılar.

Sonra beklediklerim geldi. Sahibim ve sahibem! Yüzlerine birer hoşgeldiniz yalaması kondurdum. Karşılık olarak yüzümü yalamadılar ama beni gördüklerine sevinmişlerdi, durmadan sağımı solumu pışpışlıyorlardı. Sahibemin gözleri doldu.

Park yerindeki arabaya giderken üç defa çiş yaptım. İlkini, orada olduğumu belirtmek için polis karakolunun kapısında, İkincisini gerçekten çişim geldiğinden, üçüncüsünü de karda beni çok heyecanlandıran bir çiş lekesi gördüğüm için yaptım. Üç yaşında bir labrador çişiydi. Kocaman, siyah bir labrador. Ve çok tatlı.

Oyuncak kemiğimi de alabilmem iyi olmuştu. Onu iyice yumuşatmış ve salyaya bulamıştım çünkü.

Eve dönmek müthiş bir duyguydu. Akşam yemeği olarak kuru, kahverengi yüzüklerden yedim. Tatları harikaydı, dişlerimin arasında kıtırdayarak eziliyorlardı. Sahibim ve sahibem önümden alırlar diye hepsini çabucak yalayıp yuttum. Ama daha sonra onların kendi yemekleri olduğunu gördüm. Onlarınkinden de bir parça tattım. O da lezzetliydi.

Yemekten sonra yumuşak kanepede sahibimle sahibemin arasına uzandım. Durmadan pırt sesi çıkartan bu tuhaf mobilyaya bakıp duruyorlardı. Bunun neresi komikti bir türlü anlayamadım. Bende onlara baktım. Sürekli dişlerini gösterdiklerine göre, bunu onlar da komik bulmuyor olmalıydılar.

Sahibimle sahibem bütün akşam beni okşayıp pışpışladılar. Bir tek, tuhaf patileriyle, çok tuhaf ve çok kısa burunlarını tuttuklarında buna ara verdiler. Niçin böyle yaptıklarını anlayamadım. Tabii bana niçin suçlayan gözlerle baktıklarını da.

Bir şey unutmuş olduğum hissi hâlâ geçmemişti. Bunu bir tarafa bırakırsak, köpek hayatımdan memnun ve mutluydum.

Akşamın geç saatlerinde sahibem birden dışarı çıkıp bir tur atmak istedi. Tabii benim de onu izlememi istiyordu.

Hava soğuk, gökyüzü yıldızlarla doluydu. Patilerimizin altındaki karlar gıcırdıyordu. Ayda hafif bir esinti vardı ama yeryüzü sakin ve sessizdi. Yıldızlar kıvılcımlı şarkılar söylüyordu. Yakınlarda bir yerden bir saatin boğuk sesi işitildi. Tanıdık bir sesti ama nereden tanıdığımı bir türlü çıkartamıyordum. Bu sesi daha önce de duymuş olduğumdan kesinlikle emindim.

Hazır dışarı çıkmışken birkaç defa çiş yaptım. Bir süre aradıktan sonra kaka da yapabileceğim uygun bir çalı dibi buldum. Sahibem ne çiş ne de kaka yaptı. Ama başımı okşayıp, kemik şeklinde bir bisküvi verdi.

Evin etrafında bir tur attıktan sonra, uzakta, çok uzakta iki insan gördüm. Biri büyük, diğeri küçüktü, yıldızlara bakıyorlardı. Durdum ve birden, bir şey

unutmuş olduğum hissi iyice güçlendi. Sanki onları tanıyordum. Kokularında tanıdık bir şey vardı.

Küçük olanın gözlerinin önünde uzun, siyah bir şey vardı. Büyük olanı ön patilerinden birini gökyüzüne uzatmıştı. Başımı sallayarak, kapıldığım o tuhaf histen kurtulmaya çalıştım, ama daha da güçlendi.

Çok uzaktaki o iki insana sahibem de bakıyordu, ama o da onları tanıyora benzemiyordu. Başını gökyüzüne kaldırıp o da yıldızlara bakmaya başladı.

İşte tam o anda oldu. Sahibem yıldızlara bakarken, uzaktaki o iki insanı

tanıyıverdim. Ve konuştuklarını anlamaya başladım.

- Büyükayı'yı görüyor musun? dedi Barbro.

- Mmm, dedi Vera.

- Şuradaki en parlak yıldıza da Sirius ya da Kö-pekyıldızı denir.

Bunu daha önce de duymuştum. Köpeğe dönüştüğüm akşam annemin anlattıklarıyla aynıydı.

Burnumu gökyüzüne kaldırdım, ışıklar ve kıvılcımlar saçan yıldızlara baktım. Ama onlardan hangisinin Sirius ya da Köpekyıldızı olduğunu bir türlü çıkartamadım.

- Kayan bir yıldız gördüğünde tuttuğun dileklerin gerçekleşeceğini biliyorsun değil mi? dedi Barbro.

Ağır köpek başımı iki yana salladım. Yapma Vera! dedim içimden. Yapma!

- Biliyorum, dedi Vera. Ama şimdiye kadar hiç kayan bir yıldız görmedim.

Barbro bir kahkaha attı.

- Evet, pek sık görülmez, dedi.

Tam o anda kayan bir yıldız gördüm. Gökyüzünde beyaz, ışıklı bir çizgi çizerek kayıyordu. Gözlerimi sıkıca kapadım ve aklıma ilk gelen şeyi diledim.

Gözlerimi açtığımda her şey eskisi gibiydi. Gökyüzü, yıldızlar ve annem. Ama Barbro ve Vera ortada yoktu. Soğuktan tir tir titriyordum ve boynumda korkunç bir acı vardı.

- Tamam, hadi gidelim, dedi annem. Köpek gibi üşüyorum!

Anneme bakıp gülümsedim. Sonra el ele tutuşup eve gittik. Ayaklarımızın altındaki karlar gıcırdıyordu.

Eğer bu öyküye inanmakta zorlandıysamz sizi anlayabilirim. Belki gülüyor ve böyle bir şey gerçek olamaz diye dudak büküyorsunuz. Bütün bunları uydurduğumu ya da kötü bir düş görmüş olduğumu düşünüyor olabilirsiniz.

Peki, öyle olsun. Ama ben bu öykünün her bir kelimesinin doğru olduğunu biliyorum. Eğer şu tasma meselesi olmasaydı, böyle bir öyküye ben de inanmazdım aslında...

Annemle birlikte eve girdiğimizde, onca şey hiç yaşanmamış gibiydi. Sanki evden hiç ayrılmamış, sanki hiç köpek olmamıştım.

Babam alışveriş torbasını boşaltıyordu. Sütü, en sevdiğim yeşil elmaları, şampuanı, diş macununu ve çikolatalı pudingi çıkardı.

- Diş macunu almayı iyi akıl etmişsin, dedi.

- Hımm, dedi annem, çizmelerini ayakkabılığa yerleştirirken.

Onun çizmelerinin yanında benim ayakkabılarım sıralanmıştı. Şapkalıkta her zaman olduğu gibi eldivenlerimle başlıklarım karman çormandılar.
Odamda yatağım, çalışma masam, kitaplarım, CD'lerim, önceki yaz lunaparkta kazandığım kocaman ayım... ve üzerinde küçük, beyaz bulutların olduğu açık mavi duvar kâğıtlarım vardı. Her tarafa leziz sosisli yahni kokusu yayılmış ve masaya üç tabak konmuştu.

- Hiçbir yerde bir köpekten iz yoktu. Ne köşede su v

Hiçbir yerde bir köpekten iz yoktu. Ne köşede su ve mama kapları, ne kuru mamalar ne de köpek sepeti, hiçbiri yoktu. Sanki yaşadıklarım hiç yaşanmamıştı.

Sosisli yahniden bir lokma aldım ve başımı iki yana salladım. Aklımı mı kaçırıyordum? Bunların hiç biri elbette yaşanmamıştı. Bu tür şeyler olmazdı. Bir düş görmüş olmalıyım, diye düşündüm. Evet, kesinlikle bir düştü!

Tam bunları düşünürken telefon çaldı. Hole gidip telefona baktım. Arayan Vera'ydı.

- Astrid, dedi usulca. Şey diyecektim... özür dilerim. Sana aptal dediğim için özür dilerim.

Vera'nm gergin olduğunu sezebiliyordum.

- Ben de özür dilerim, dedim.

Bir süre sustuk.

- Ayrıca tasma için de teşekkürler, dedi Vera birdenbire.

- Tasma mı? dedim.

Vera güldü.

- Yatağımın altına koyduğun şu pembe köpek tasması!

Sırtımdan soğuk bir ürperti geçti.

- Ha o mu... dedim.

- Çok güzel, diye neşeyle devam etti Vera. Ayrıca sanırım Noel hediyesi olarak bir köpek isteyeceğim!

- Hımm, dedim ve holdeki aynada kendime baktım.

Vera tekrar güldü.

- Ama anlayamadığım bir şey var, dedi. Kolyenin üzerine niçin Astrid yazdın?

Mavi gözlerime baktım ve ürperdim. Derinlerinde bir yerde bir köpek vardı.

- Bilmiyorum, dedim. Ben... yanlışlıkla yazmış olmalıyım.

Mutfağa döndüğümde bir şeyler döndüğünü anladım. Havada asılı bir şeyler vardı. Annemle babam sessizce oturuyor ve gizemli bir ifadeyle bana bakıyorlardı. Donup kaldım. Şimdi ne olmuştu?

- Şey, Astrid... dedi annem ve boğazını temizledi... sana bir şey sormak istiyoruz. Bir köpek almaya ne dersin?